

FOTBAL

În CCE, la Ploiești

**PETROLUL POATE
REFACE TERENUL
PIERDUT!**

Schimbări mari, dar...
(COMENTARIU DUPĂ
ȘAPTE ETAPE)

VOLEI

Cel mai bun atac e... apărarea!

CICLISM

TURUL ROMÂNIEI

BOX

După un „mic
campionat european”

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE
CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 19

(186)
OCTOMBRIE 1966
Anul XIX

Ne apropiem cu pași repezi de viltoarele întâlniri interțări ale sezonului de toamnă (cu Italia și Franța) și, parcă electrizați de acest eveniment, rugbiștii frunțași au părăsit amorteala care-i cuprinsese și și-au amintit că școala românească de rugbi se bucură — pe bună dreptate — de credit. Așadar, înlături cu aurea mediocritas.

Pe această linie, derbiul campionatului — GRIVIȚA ROȘIE — DINAMO (14—10) a fost de o bună factură tehnică și spectaculară și el a plăcut sub toate aspectele. Avînd un «15» mai omogen, mai decis, grivițenii s-au impus, nu însă fără emoții, rezultatul fiind incert pînă la flulerul final.

Fotoreporterul nostru Paul ROMOȘAN l-a surprins pe impetuosul ȚUTU-
IANU (Dinamo) într-o acțiune de atac. În dreapta lui, coechipierul său STOICA;
în jur un buchet de grivițeni: DINU, MOLDOVEANU și ȚIBULEAC (11). Alături
de DEMIAN și MIRCEA RUSU, ȚUTUIANU se impune ca o valoare sigură pentru
linia a treia a naționalei. (D.C.)

CONCLUZIA NR. 1 A RECENTELOR „MONDIALE” DE VOLEI

Cel ma

Aurel Drăgan, principalul motor, difuzor de încredere și calm în rindurile jucătorilor noștri la C.M., câștigătorul premiului acordat celui mai eficace apărător, ridicător-coordonator de joc din seria de la Ceske Budejovice. Pe același post, împreună cu Josef Musil (Cehoslovacia), el a fost inclus în «Echipa celor 6 stele» a «mondialelor».

La un atac ferm (Schneider—R.D. Germană), un și mai ferm blocaj. E construit de jucătorii români Nicolau și Ganciu (România—R.D. Germană 3—1).

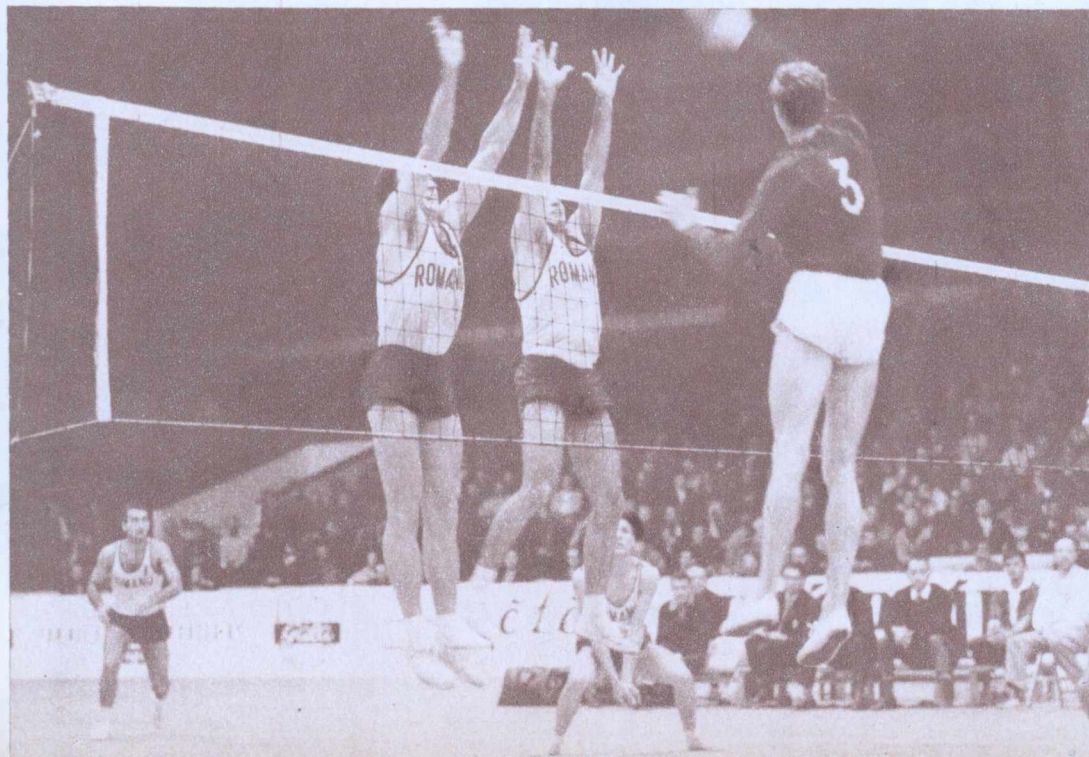
În Cehoslovacia, la recentul campionat masculin al lumii, în care nici una din cele 22 de echipe participante n-a ajuns fără intrîngere la capătul întrecerii, s-au confirmat toate pronosticurile privind stadiul actual al evoluției voleiului și echilibrul mai pronunțat decît oricînd al disputei pentru titlu. Caracter de echilibru, determinat, precum se prevedea, de desfășurarea luptei prin mijloace perfecționate de adaptare la noile condiții regulamentare.

Se știe că scopul urmărit prin modificările de regulament adoptate în 1964 la Tokio era ca, venind în sprijinul lungirii fazelor — asadar al spectaculozității jocului — să fie ajutată apărarea să-și crească posibilitățile, apropiindu-le de acelea mult superioare ale atacului din regimul vechilor reguli. Uri țel atins doar în mică măsură. S-a văzut cel mai clar în Cehoslovacia, la prima competiție internațională de mare anvergură în care s-a jucat conform noilor reguli. Acestea (și în special admiterea trecerii peste fileu a mîinilor blocajului), au generat într-adevăr un salt de eficacitate în jocul apărării. Dar numai în cel al apărării de la plasă. În schimb, s-au majorat sarcinile defensivei din linia a doua, îndeosebi la dublaje. Astfel, a devenit în general imperativă necesitatea ca jocul acrobatic, plonjoanelor, să fie utilizate de toți jucătorii, nu doar de cîțiva specializați în materie, pentru ca echipa să poată proteja cu cit mai mici diferențieri de potențial cele șase zone ale terenului.

Principala explicație a pręgnantului echilibru de forțe din turneul final al C.M. au constituit-o tocmai realizarea la un înalt grad a acestui deziderat defensiv de către marea majoritate a echipelor și înțelegerea sensului pe care-l are «dictonul» cu intensă circulație la Praga: «cel mai bun atac e... apărarea!» Acum, mai mult ca niciodată, în volei — precum așa de limpede s-a văzut la C.M. — și cel mai bun atac (ca, spre exemplu, cel al reprezenta-

tivei noastre) rămîne la un moment dat o valoare... latentă, ascunsă, inexprimabilă, cînd nu se sprijină pe o foarte bună apărare colectivă, capabilă ca, răspunzînd amintitului deziderat, să salveze cît mai multe din mingile expediate de adversar și să le servească în stare de utilitate majoră propriei linii ofensive. O dată în plus: o apărare în linia a doua nu poate fi foarte bună decît dacă la ea participă, cu contribuții egale la nevoie, toți jucătorii «6»-lui aflat în teren. E o deprindere solid înrădăcinată la toate acele echipe naționale a căror activitate se bazează, de mulți ani, și pe universalizarea aportului defensiv la primirea serviciului, la preluarea atacului și prin practicarea plonjoanelor de către jucătorii lor, fie ei trăgători, fie ridicători. Ca, de pildă, la proaspăta campioană mondială, Cehoslovacia, care în largă măsură prin aceasta își merită titlul. (Serviciile sînt primite în proporție considerabilă de atacanții Schenk, Groessl, Koudelka și Kop, foarte activi totodată în apărarea din linia a doua prin utilizarea plonjoanelor, ce nu rămîn o responsabilitate doar pentru coordonatorii de joc Musil și Golian.) La fel în echipa U.R.S.S. (atacanții Bugaenkov, Burobin, Voskoboinikov, Kravcenko — mereu în întrecere pe plan defensiv cu apărătorii specializați Vengherovski și Poiarkov) — ca și la echipa R.D. Germane, unde nu o dată trăgătorii Schultz, Schneider, Freiwald și Kessel i-au egalat sau chiar surclasat pe ridicătorii Toussaint și Webner în eficacitatea intervențiilor acrobatiche. De asemenea — mai frapant decît la toate celelalte — în formația Japoniei: jocul se întemeiază înainte de orice pe o desăvîrșită omogenitate, pe o mișcare în teren și o combativitate extraordinară, care te pun adesea aproape în imposibilitatea de a-i deosebi (după contribuția jucătorilor la rezolvarea problemelor din defensivă) pe trăgători (Minami, Mortyama, Kimura, Nakamura) de ridicători (Nekoda, Koizumi). Iată (independent de locul V ocupat în final drept urmare a unor scăderi de altă natură), aceasta e însușirea pe care formația japoneză și-a fundamentat posibilitatea de a etala în ofensivă, dintre toate participantele la «mondialele» din Cehoslovacia, cel mai modern volei. Un joc de maximă varietate, mai niciodată cu două acțiuni consecutive organizate la fel, aplicînd absolut toate schemele unui bagaj complet de combinații tactice. Neîndoielnic, utilizarea acestora n-ar fi fost cu puțință fără jocul acrobatic din linia a doua perfecționat la toți componenții echipei, la trăgători ca și la ridicători, și nici fără precizia preluărilor, multe din plonjon, totuși efectuate deseori de japonezi la un asemenea nivel calitativ încît îngăduiau execuția atacului chiar din pasă directă.

În rîndurile de mai sus se află cuprinsă cea mai valoroasă învățătură reiesită din desfășurarea recentului campionat mondial masculin. Ea ne impune sublinieri, cu atît mai mult cu cît prezintă însemnătate deosebită pentru echipa țării noastre. De ce? Pentru că, alături de cea a Iugoslaviei, ea a fost singura care la Praga a dovedit deficiențe serioase la capitolul respectiv, cu apreciable consecințe pentru randamentul, varietatea sa combinativă din ofensivă. Aceasta, din pricina marelui și... străbunului decalaj existent în voleiul nostru între acuratețea preluărilor, promptitudinea la dublaj și posibilitățile acrobatiche remarcabile

bun atac e... apărarea!

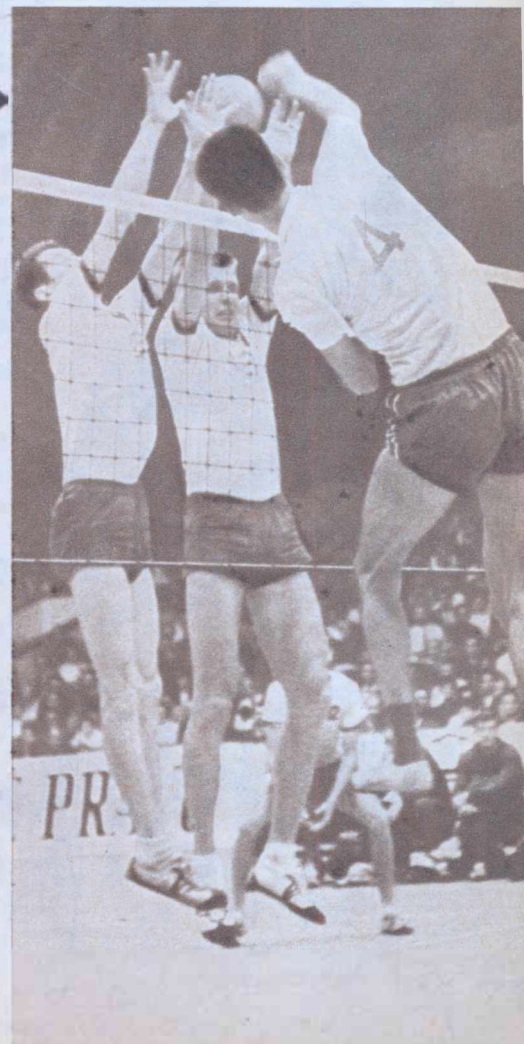
Primii între cei mai buni din lume: «Echipa celor 6 stele» ale «mondialelor» de la Praga.

Atacantul nostru Schreiber, dublat de Drăgan și Ganciu, pe punctul de a încheia cu succes confruntarea cu blocajul japonezilor Koizumi și Mortyama. (România—Japonia 3—1.)

Ultimul meci al campionatului mondial: Japonia—Cehoslovacia, 3—2. În fotografie — Minami trage prin blocajul cehoslovac (Golian—Kop).

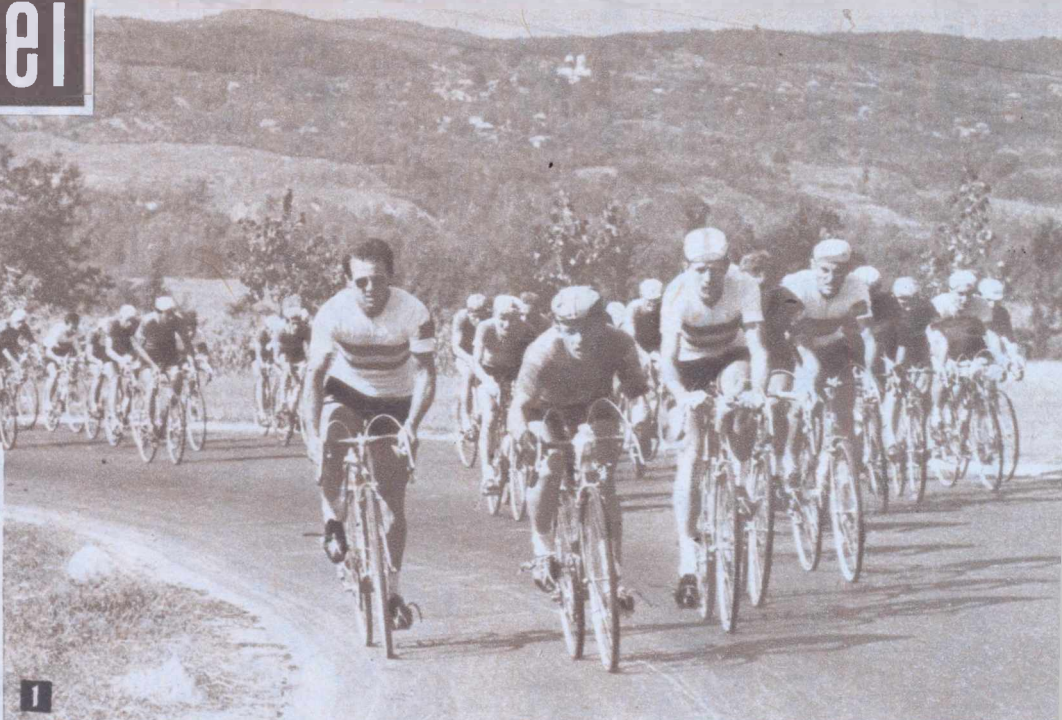
Echipa Japoniei: șase voleibaliști într-o activitate desfășurată cu extraordinară risipă de energie, activitate depusă totuși cu evidentă plăcere, jucând fără a privi la tabela de marcaj și nece-dind lupta decât la fluierul final. Entuziasmul de aici? Nu-i mani-festat la câștigarea unui meci, ci a punctului...2, la scorul de 14—2 în setul cinci al partidei cu Polonia, pierdut la...3!

bile în defensiva de pe fundul terenului ale ridicătorilor-coordonatori și cele — reduse — ale trăgătorilor. Știm, era o deficiență imposibil de lichidat de către antrenori în timpul relativ scurt de pregătire comună de care a dispus reprezentativa. Și, în primul rînd — imposibil la atacanții «bătrîni»: Nicolau, Derzei, Grigorovici, Corbeanu, Bărbuță. Deci, din cei opt ai echipei, cinci, de care însă e indiscu-tabil că reprezentativa nu se putea lipsi, intrucît calificarea olimpică trebuia neapărat obți-nută la Praga. Unde, în orice caz, pe baza pregătirii și conducerii judicioase a echipei de către antrenorii S. Mihăilescu și Fl. Balaiș, vechii atacanți — prin experiența și calitățile expuse în alte direcții (blocaj, subtilitate, deosebită capacitate tactică) — au avut și ei o prețioasă contribuție la cîștigarea medaliei de argint. Un succes datorat, de asemenea, comportării bune, în genere, a trăgătorilor tineri (Udișteanu, Schreiber, Tîrlici) și aceleia de salutară preponderență a coordonatorilor de joc Drăgan, Ganciu, Cozonici și Stoian. Dar cucerirea medaliei de argint de către echipa noastră în pofida importante lacune despre care am vorbit, e departe de a ne... consola. Dimpotrivă, ne conduce logic tocmai la obliga-ția de a elimina, o dată pentru totdeauna, scăderea în cauză și implicit la convingerea că, făcînd-o, vom pava calea reprezentativei Ro-mâniei spre supremația mondială, spre meda-lia olimpică de aur, pe care astfel vom putea și va trebui să o cîștigăm în 1968! Federația de specialitate e angajată cu promisiunea de a lua cît mai iute cu putință multiplele măsuri necesare în acest sens. Le așteptăm.

CONSTANTIN FAUR

Turul României

1

2

41,454 km/h O MEDIE

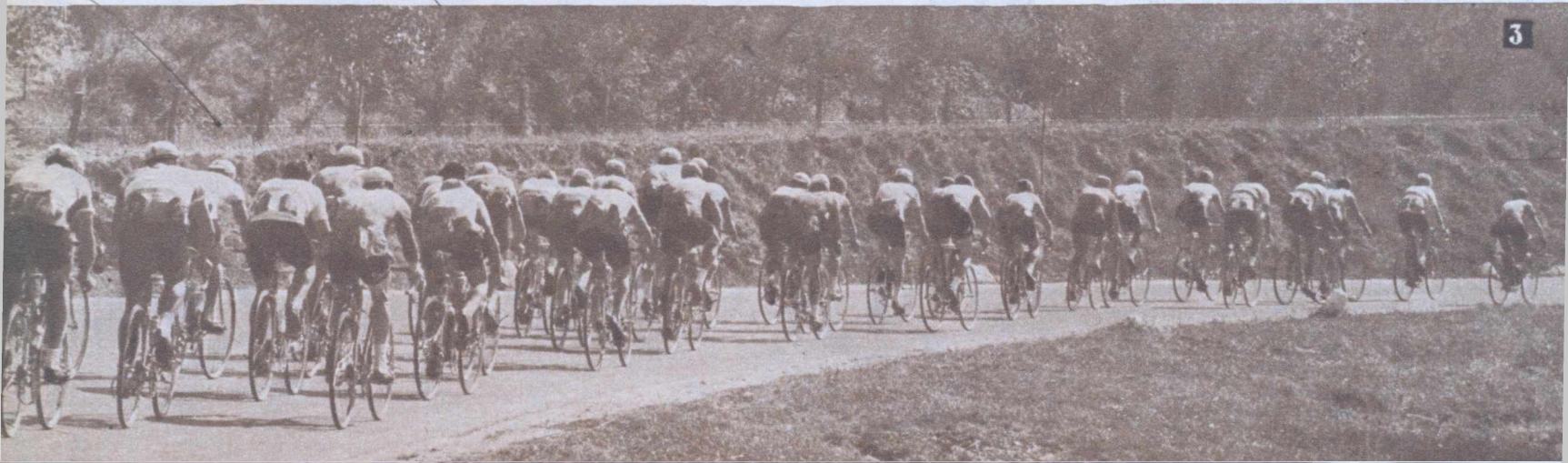
De două săptămâni, a XV-a ediție a **TURULUI ROMÂNIEI** a intrat în... domeniul istoriei. Desfășurarea competiției, cu toată suita ei de aspecte palpitate, brodată pe canavauna unor surprize și răsturnări de situații, a putut fi urmărită, la timp, prin ziare și radio. S-a comentat mult. Și totuși foarte puțin. Fără a avea pretenția că noi încheiem discuția asupra celor ce s-ar mai putea spune, vom însera în rândurile care urmează câteva din impresiile culese ca însoțitori ai acestei importante competiții...

Discuțiile au vizat îndeosebi media orară superioară (41,454 km) cu care au fost parcurși cei 1 611 km ai traseului. Cum se explică această neobișnută performanță înregistrată la noi într-o cursă pe etape? Se știe că traseul a avut și etape grele, cu multe și severe urcușuri. Dar chiar și în etape ca acestea s-a rulat cu peste 41 km/h, cifră obișnuită în etapele de plat. Mai mult, etapa contracronometru, parcursă de cicliști pe un traseu tot cu urcușuri, a fost acoperită cu o medie orară de peste 43 km, iar în etapa a IX-a, Oradea-Arad (114 km) s-a realizat excepționala cifră de 45,00 km/h. Surpriza mediei orare ridicate a fost cu atât mai evidentă, cu cât ea s-a permanentizat chiar după ce fruntașii ciclismului nostru și, alături de ei, olandezii fuseseră făcuți 'groggy' de către lotul de tineret, care le amulsese neversosimila diferență de peste 17 minute. Și asta tocmai când — potrivit unor nedezmășinate situații

similare din curse anterioare — era de așteptat o întrecere anostă, ca urmare a unei totale resemnări.

Ce a înviorat atunci permanent competiția de închidere a sezonului? Fără îndoială, numeroasele clasamente incluse în regulamentul turului de către organizatori (individual, pe puncte, sprinturi, cățărare, pe echipe) oferite concurenților ca un buchet de posibilități, spre afirmare. Așa, de pildă, deși Moiceanu — primul purtător al tricoului galben — și rivalul său direct Vianen — unul din aspiranții îndreptățiți la primul loc — pierduseră cele mult comentate 17 minute și, o dată cu ele, pozițiile respective în clasamentul general individual, primul a continuat să conducă în clasamentul pe puncte, iar secundul — în cel al cățărătorilor. Pentru toate aceste clasamente s-a dat o luptă acerbă, animată — nu este mai puțin adevărat — și de un sistem premial mai stimulat. Indiscutabil, o experiență care nu trebuie să rămână un caz izolat...

Imbucurător este și faptul că, după o întrerupere de 4 ani, o serie de tineri care n-au avut prilejul să se afirme în vreo competiție similară au abordat această grea întrecere cu un curaj demn de remarcat. Nu ne aducem aminte să-i fi văzut vreodată pe mezinii ciclismului atât de cutezători, încercându-și șansele deseori de unul singur. Cutezața lor nu i-a lăsat de loc indiferenți pe protagoniștii care, după «papara» celor 17 minute, deveniseră foarte circum-

3

Creditați la meciul ROMÂNIA—ITALIA

Gheorghe COSTACHE
Iosif NAGHI
Valeriu JURCĂ

Cortina prea săracului calendar internațional al atletismului nostru în acest an s-a lăsat, oficial, odată cu ultima probă — ștafeta de 4 x 400 m — din cadrul meciului România—Italia, de pe stadionul Republicii din Capitală. Clasamentele finale, după cele două zile de întreceri, au arătat astfel: masculin — România—Italia: 103-108; p; feminin — România—Italia: 44-51 p.; general — România—Italia: 169-159 p. Deci, o satisfacție, e drept, tardivă, după durerosul insucces suferit cu puțin în urmă la «europenele» de la Budapesta...

...GHEORGHE COSTACHE (antrenor Constantin Spiridon) a cucerit locul 1 la aruncarea ciocanului, cu o performanță de 44,04 m. Nou record național (v.r. 45,55 m). Costache și-ar fi putut realiza visul chiar la Budapesta. Dar, acolo, comișând o greșală tehnică în timpul fiecărei aruncări, aceeași greșală, cu toate că pregătirea sa generală era pusă la punct, nu s-a putut impune. Nu a avut cine să-l corecteze, deoarece antrenorul său, prof. C. Spiridon, era la București.

După «europene», revizindu-se cu elevul său, Spiridon i-a depășit la primul antrenament, după prima aruncare, greșala. Ne-a declarat: «la primul concurs, Costache va arunca peste 66 de metri! La Budapesta a fost un accident.» La primul concurs, pe stadionul Tineretului, Costache a aruncat aproape 67 de metri. Dar, din cauza unei neglijențe (materialul nu a fost omologat înainte de concurs), recordul nu a fost luat în seamă: arbitrii au constatat că ciocanul a avut coada mai lungă cu un centimetru. Și recordul garantat de Spiridon s-a născut abia la meciul România—Italia. Mai târziu, dar s-a născut...

...IOSIF NAGHI (antrenor Mircea Buhlea) a reușit la meciul România—Italia două recorduri naționale la aruncarea discului. Cel mai bun: 57 de metri. Cu acest rezultat avea loc, fără să se înghesue, pe treapta de argint a podiumului «europenilor» de la Budapesta. Dar... Discobolul din Tirgu-Mureș, deși se află la circa opt metri de recordul mondial, nu are complexe. El este tânăr, ambițios, talentat și nu trage chiulul la antrenamentele pe care i le planifică, competent, Mircea Buhlea. Vizează țeluri dincolo de 60 de metri, chiar înainte de Olimpiada din Mexic...

...VALERIU JURCĂ (antrenor Alexandru Stoenscu) a fost cel care a tras cortina sezonului internațional, asigurând ștafetei de 4 x 400 m, prin excepționala sa contribuție, un nou record național: 3:12,1. Mai multe asemenea contribuții excepționale și din partea celorlalți ar face ca recordul nostru la această probă să nu mai fie, față de cel mondial, la o distanță de circa... 100 de metri.

Lista creditărilor pe anul 1966 nu s-a încheiat încă. Până la 31 decembrie atletele și atleții noștri mai au încă ocazii de a-și înscrie numele, în special în cadrul campionatului pe echipe. Așa că...

HORIA CRISTEA

În fotografie, Iosif Naghi, noul recordman al țării noastre la disc.

DE TALIE EUROPEANA

spectă. Nu vom aminti decât un singur exemplu: Ritudașu, a «decolat» din pluton îndată ce starterul a lăsat steagul marșind plecarea în etapa Brașov-Tg. Mureș; i-au trebuit plutonului peste 30 km de urmărire ca să-l reducă la tăcere pe îndrăzneț. Dar, între timp, gonind după fugar, plutonul se fărâmișase de-a binelcea.

Important în asemenea acțiuni nu este numai dacă ele se termină cu succesul scontat, ci și faptul în sine: combativitatea care ajută efectiv la dezvoltarea unui viitor campion al șoselelor, însușindu-i tânărului încredere în posibilitățile sale.

Cert este că dinamismul Turului — 1966 a fost generat și de prezența la întrecere a unor virtuozii rutieri olandezi. Se poate deduce ușor care ar fi fost emulația dacă la startul competiției ar fi răspuns «prezent» toate țările invitate. Reiese de aici stringenta necesitate pentru dezvoltarea ciclismului nostru ca «TURUL ROMÂNIEI» să-și reia tradiționala desfășurare. Pauzele de 2, 3 și 4 ani nu aduc nimic bun și cu atât mai puțin contribuie ele la popularitatea și ridicarea prestigiului ciclismului românesc.

Schimbul nostru de mline, care s-a dovedit a avea remarcabile posibilități, resimte din plin nevoia unor concursuri gen «TURUL ROMÂNIEI», în care să se întrecă cu sportivi din cât mai numeroase țări și de o cât mai ridicată valoare. Aceasta, pentru a-și putea cultiva potențialul.

G. ȘTEFĂNESCU

ÎN FOTOGRAFII:

1. Ultimul mare urcuș al «Turului României» — Dealul Negru — este atacat de alergători în pluton compact.

2. În Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej, capătul etapei a III-a, GHEORGHE SUCIU (în fotografie, ținând fericit în brațe un micuț admirator) va îmbrăca tricoul galben (semn distinctiv al liderului celui, mai important clasament: clasamentul general individual) pe care nu-l va mai ceda pînă la sfîrșit.

3. La coborîre, pe Piatra Craiului. Cicliștii se înșiruie pe șosea ca mărgelele pe o salbă.

4. Al doilea performer al turului, ediția 1966: NICOLAE CIUMETI, lider în clasamentul sprinterilor.

5. Al treilea performer: GERARD VIANNEN (Olanda), lider în clasamentul cățărilor.

6. Al patrulea performer: ION COSMA, lider în clasamentul pe puncte.

Foto: A. NEAGU

Pe pelicula noastră

SPORTUL LA ZIUA RECOLTEI

2 octombrie. Prima duminică a lunii. Ziua Recoltei. Recolta pământului României socialiste. În întreaga țară, la sate și la orașe, sînt organizate standuri încărcate cu cereale, legume și fructe — adevărate vitrine cu giuvaericele, plămădite de mîinile omului nou, din lut, apă și soare.

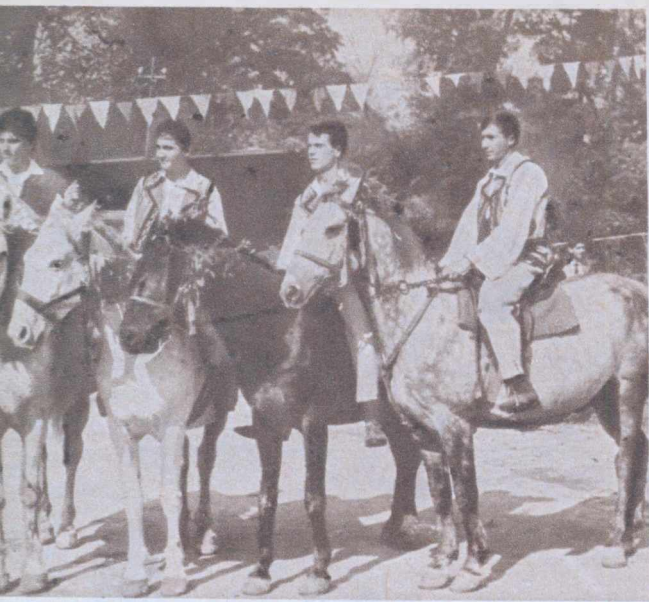
2 octombrie. Ziua Recoltei. În frigări sîrîie berbecii și mititeii. Ulicele de pămînt nu se mai satură de must. Pastrama și cuburile de mămăligă dau luciul ospățului bucuriei.

2 octombrie. În forfota mulțimii, sute, mii de sportivi se alătură cu elanul vioiciunii, al vigoarei și tineretei nesfîrsite, să dea și mai multă voie bună. Oina străbunilor și trînta acelorasi străbuni, jocurile moderne cu mingea, întrecerile de fugă, de aruncări și sărituri întregesc sărbătoarea poporului muncitor.

2 octombrie. Se lasă noaptea. Se aprind focurile. Scintele rugurilor se iau la întrecere, parcă, cu artificiiile, care să ajungă mai repede spre astri cu mesagiile prosperității României...

2 octombrie. Reporterii revistei noastre au luat drumul terenului. La Tîrgu-Jiu, la Ștefănești, la Roșiori-de-Vede, la Costești. Stimați cititori, vă invităm să-i însoțiti!

1. TÎRGU-JIU

COLOANA. Coloana fără de sfârșit a lui Constantin Brâncuși admiră coloana strănepoatelor și strănepoților marelui sculptor al Gorjului. Fetele și băieții, acești pui de olteni, iubesc atletismul și-i dedică Zilei Recoltei din iubirea lor. Profesorii de educație fizică Olivia Dobrescu, Gheorghe Cîlniceanu și Ion Mezei ne-au declarat: «Coloana sportului românesc și a performanțelor sale va fi fără de sfârșit dacă fundamentul său îl va constitui betonul armat al atletismului.»

PEDALELE. Etapa regională a Cupei Petrolistului la ciclism s-a înscris și ea în repertoriul Zilei Recoltei. Alături de ciclism aparținând asociațiilor sportive Sondorul Craiova și Flacăra Tîrgu-Jiu, a luat startul și strungarul Gheorghe Adam care, în acest an, și-a petrecut concediul de odihnă într-un mod original: în 14 zile el a făcut, de unul singur, pe bicicletă, un tur al României, parcurgând aproape 4 000 de kilometri. Adam ne-a spus: «Mi iubesc țara, de aceea îmi place să o colind. Pedalind, vedeam la tot pasul, cîmpurile și dealurile cum se pregătesc pentru Ziua Recoltei.»

ȘTAFETELE. Din Lelești, din Bălești, din Iași și din Dănești — aceste comune ale Gorjului, au pornit ultimele schimburi ale celor patru ștafete care au adus în Tîrgu-Jiu, de Ziua Recoltei, cuvintele oamenilor muncii despre realizările lor în agricultură și în sport. Călăreții din fotografie sînt sportivi din Bălești.

FOTBALUL. Prezent în toate acele manifestărilor sportive prilejuite de Ziua Recoltei, fotbalul a tras cortina cu finala «Cupei Petrolistului». «Unsprezecele» Flăcării Tîrgu-Jiu (în tricouri negre) a întîlnit în finala regională pe acela al Petrolului Tîlceni, pe care l-a întrecut cu scorul de 3—1. După întrecere, cele două formații finaliste s-au împăcat ciocnind ulcelele cu must...

2. ȘTEFĂNEȘTI

Tinerii cicloturisti bucureșteni au fost să fie și ei prezenți în marea sărbătoare prilejuită de Ziua Recoltei. La ieșirea cicloturistilor organizată de Clubul sportiv școlar, în colaborare cu Clubul sportiv Gloria au luat parte aproximativ 100 de elevi de la Școala generală nr. 4 precum și de la liceele M. Eminescu, Al. Sahia, M. Sadoveanu, Matai Bazarab, Gh. Șincai, I.L. Caragiale ș.a. Cicloturistii, însoțiți de profesori au vizitat Cooperativa agricolă de producție din comuna Ștefănești unde, alături de harnicii țărani cooperatori și de alți numeroși lucrători din agricultură, au luat parte la entuziastele manifestări organizate cu prilejul Zilei Recoltei. În cele două imagini vă prezentăm: cicloturistii pe străzile Capitalei, în drum spre Ștefănești și... în fața frumoasei expoziții de produse agricole din comună.

3. ROȘIORI- DE-VEDE

De Ziua Recoltei, la Roșiori, întrecerile numeroase între echipele de băieți și echipele de fete au amintit de bogatele recolte ale handbalului românesc în confruntările europene și mondiale.

4. COSTEȘTI

În vastul program cultural-sportiv al mării «scene» din Costești un loc de frunte în «distribuție» l-au ocupat atletele și atleții. Prin avântatele lor întreceri în alergări, sărituri și aruncări, ei au adus un omagiu sărbătorii Zilei Recoltei. În imagine, un nou start la 100 m plat...

Gorjenii aspiră la cât mai multe

INSIGNE DE POLISPORTIV

Imaginea din stânga a fost luată la Sadu-Jiu, localitate cunoscută în țara noastră pentru producția de frigideră «Fram». Sportivii — elevi ai liceului — ne-au mărturisit că pe ei nu-i lasă rece dacă au sau nu insignă de polisportiv. De aceea, ei se pregătesc cu sîrg în sport, ca și pentru rezolvarea fără greș a celor mai complicate ecuații matematice.

Imaginea din dreapta reprezintă un instantaneu la o altitudine mai joasă. În inima Gorjului. La Tirgu-Jiu. Președintele Consiliului orașenesc al U.C.F.S., Mihai Blaj, prinde Insigna de polisportiv pe piepturile strungarului Lucian Agotescu, frizerului Tudor Mierlușă, cismarului Nicolae Ficea, strungarului Vasile Ostafiev, cismarului Tudor Petcușă, strungarului Radu Ștefan, strungarului Petre Pungan și frizerului Alexandru Tambu, cu toții membri ai asociației sportive Voința din Tirgu-Jiu.

Mihai Blaj: «Va trebui să comandăm o nouă cantitate de Insigne de polisportiv, deoarece gorjenii aspiră la cât mai multe».

1

2

3

4

5

6

7

8

Echipa de volei a Combinatului poligrafic «Casa Scintei», împreună cu antrenorul său, Eugen Scarlat.

Popas în „CETATEA TIPARULUI“

Dedicăm această pagină fetelor care alcătuiesc echipa de volei a Combinatului Poligrafic «Casa Scintei» — București. Această echipă a luat ființă în 1953, iar de atunci începe să participe în campionatul republican al primei categorii numai locuri frunțase, ajungând în 1953, 1955 și 1956 chiar în vîrfurile piramidei. Actualul conducător al echipei este linoטיפистul Arcadie Goian.

Am publicat de nenumărate ori reportaje care ilustrează înfrățirea performanțelor din producție cu acelea de pe terenurile sportive. La realizarea tipografică a acestor reportaje au contribuit și voleibalistele Combinatului Poligrafic. De data asta, fotoreporterii noștri au luat secvențe, instantanee, pe tema producției-sport,

chiar printre... colaboratoarele revistei SPORT, cărora le urăm, cu acest prilej succes și în actualul campionat republican de volei.

Fetele din pagina de față confirmă faptul că performanța sportivă este una din cele mai prețuite bijuterii, pe care și-o dorește orice femeie. Producția și sportul sînt galantarele în care strălucesc aceste bijuterii.

Dorim ca tot mai multe fete să izbutească îmbinarea sportului cu munca, să-și facă din sport un prieten devotat, alături de care viața le va fi și mai frumoasă.

SPORT

1. ECATERINA CRĂCIUN. Normatoare la secția linoטיפ-gazete, «Nușă» a jucat pentru prima oară volei la Voința Sibiu, de unde, în 1958 s-a transferat la București, în formația Combinatului. Este măritată, se ocupă cu plăcere de gospodărie și nu-și neglijează nici studiile. Este elevă în clasa a XI-a la «fără frecvență».

2. CONSTANȚA POPESCU. «Coca», cea mai tinără, este monteră la sectorul reviste. Ucenicia de voleibalistă și-a făcut-o în echipa de juniore a Combinatului, de unde, datorită calităților sale, a fost promovată în anul 1964 în prima garnitură. Mezina echipei joacă pe post de trăgătoare.

3. ELENA FLOREA (maestră a sportului). Lucrează la serviciul de corectură. Debutul la volei l-a făcut în formația I.C.F.-ului, de unde s-a transferat în anul 1959. Datorită seriozității sale a fost numită căpitan al echipei. Este căsătorită și are un băiețel de 4 ani, Vincențiu.

4. NICULINA GABOR. La Combinat îndeplinește funcția de normatoare la serviciul de legătorie. În echipa de volei a fost selecționată în anul 1958, după o ucenicie de câțiva ani în formația clubului Dinamo. Îndrăgită de colegile de echipă, Nina posedă un prețios bagaj de cunoștințe tehnice.

5. MIHAELA MARCOV. A absolvit facultatea anul trecut. O dată cu repartizarea ei ca jurist la Combinat, echipa de volei a I.C.F.-ului a pierdut o jucătoare de valoare. Ca reprezentantă a culorilor Combinatului, «Michi» nu a absentat de la nici un meci.

6. ILEANA COVACI. În afara terenului de sport o puteți întâlni la serviciul de contabilitate generală. Cariera de sportivă și-a început-o la Dinamo, iar din 1964 joacă în echipa Combinatului. Soțul ei este maestrul emerit al sportului, la handbal, Gh. Covaci.

7. RODICA HĂLMĂGEANU. La Combinat îndeplinește funcția de contabilă la secția mecanică. În echipa de volei joacă din actualul sezon. Rodica este soră cu Ileana Covaci și soția fotbalistului Bujor Hălmăgeanu. Marea ei pasiune pentru sport a determinat-o să se înscrie la I.C.F., unde o întâlnim ca studentă în anul II, la «fără frecvență».

8. GRETA MARCU. Monteră, la fel ca și Constanța Popescu, Greta joacă în echipa de volei a Combinatului abia din acest an. S-a transferat de la Penicilina Iași. Foarte ambițioasă și, mai ales ascultătoare, în ultimul timp ea a început să dea un randament sporit în compania noilor sale colege de sport.

Fotografia: PAUL ROMOȘAN

Schimbări mari, dar...

Primele șapte etape ale campionatului, cea ce înseamnă, practic, intrarea în al doilea sfert, au oferit o serie de rezultate cel puțin ciudate.

Progresul continuă să fie în frunte. Ciudat, dar adevărat și, mai ales, de... aplaudat.

Știința Craiova a devenit, brusc, o echipă a jocurilor în deplasare. Deci, o schimbare de 180°.

Dinamo și Steaua au luat un start lansat, dar au «galopat» după numai patru etape.

Rapid e sub imperiul dușurilor scoțiene.

Petrolul a rămas la start, dar «trage» puternic pe turnantă.

U.T.A. nu a reușit nici o victorie acasă, deși programul i-ar fi permis-o din plin.

Jiul, după un început spectaculos, a «clacat» în fața cavaleriei ușoare a Rapidului.

Brașovenii de la Steagul roșu luptă cu succes pentru titlul de campioni ai... contradicțiilor.

Studentii timișoreni și clujeni încheie plutonul.

Și așa mai departe...

Dar și mai ciudate sînt rezultatele de la o etapă la alta.

Steaua învinge C.S.M.S. cu 7—1 în deplasare, pentru ca imediat după aceea să lupte din greu pentru un 3—2 cu Politehnica acasă.

Dinamo surclasează Universitatea cu 4—0 și pierde pe același teren în fața Steagului roșu.

C.S.M.S., după 1—7 cu Steaua «acasă», pleacă cu un punct de la Ploiești (0—0).

U.T.A. obține un meritos 0—0 cu Rapid, la București, pierde în ultima secundă cu Petrolul la Ploiești, dar nu izbutește să dea un gol în plus acasă.

În sfîrșit, **Steagul roșu** pierde cu 0—7 la Petroșani, bate Atletico Madrid cu 2—0, oferă puncte acasă și își echilibrează bugetul la București, cu... Dinamo!

Deci, în câteva cuvinte...

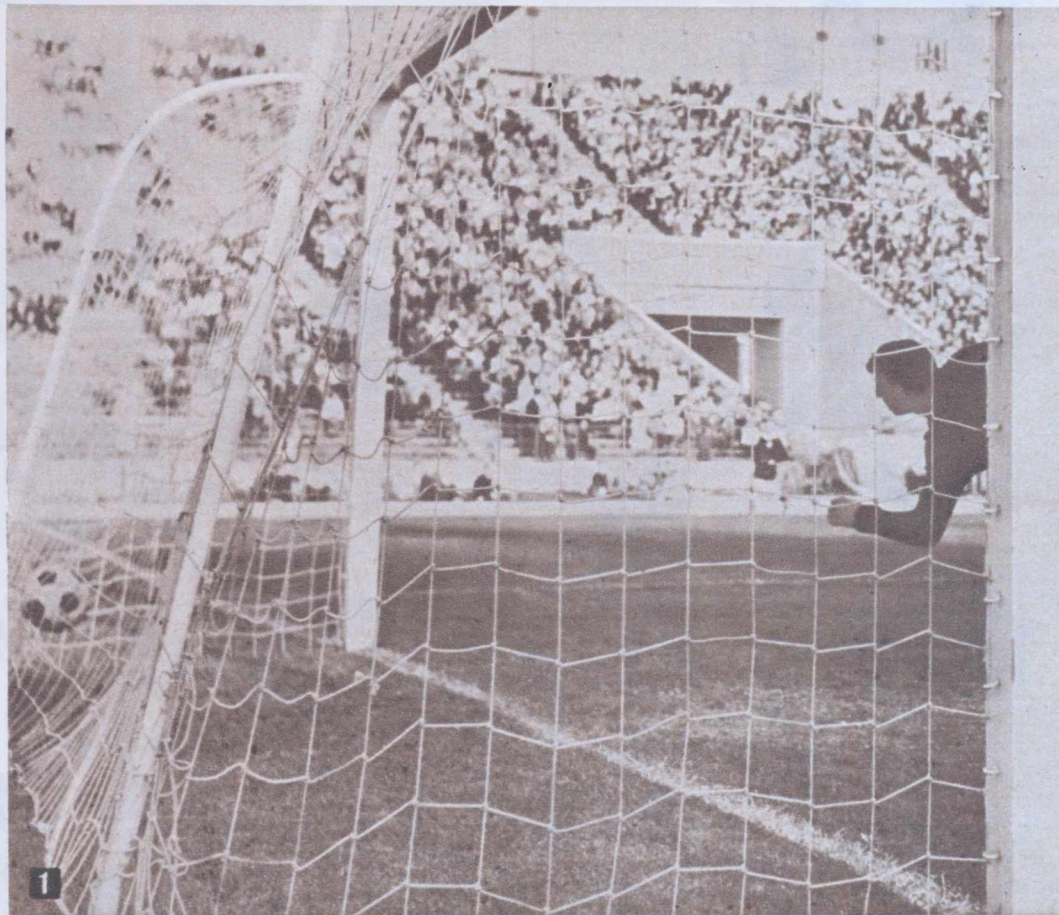
Doar trei echipe peste plan (**Progresul**, **Știința Craiova** și **Farul**), una singură la... plafon (**Dinamo Pitești**) și toate celelalte (exceptînd **Jiul**—deocamdată neconcludent) sub forma așteptată, culminînd cu **Universitatea** și **Politehnica**.

Cum se explică acest start cel puțin contradictoriu? Totul pledează pentru insuficiența pregătirii în vederea începerii campionatului. Majoritatea echipelor sînt în situația asta.

Ultimele două jocuri, desfășurate în București, confirmă acest lucru. Lupta de cele mai multe ori oarbă dintre **Steaua** și **Progresul**, în care pot fi menționate doar tenacitatea liderului, duritățile bilaterale și lipsa oricărei idei directe în jocul atacanților de la **Steaua**, a fost urmată de palidul derby **Dinamo—Rapid**, în care lipsa de veleități a ambelor echipe a fost colorată de sprinteneala și oportunitatea lui **Frățilă**...

Cam atît despre acest prim «sfert» al campionatului, în care unele echipe par să-și fi planificat prelungirea perioadei de pregătire prin jocuri care atribuie și puncte.

E cel puțin ciudat ca turul să fie un prilej de pregătire pentru... retur.

Și, acum, retur

PETROLUL P

F.C. Liverpool întoarce vizita **Petrolului**. Peste câteva zile, mai precis pe 12 octombrie, stadionul din Ploiești va găzdui o pasionantă revedere între cele două echipe campioane, deci pentru calificarea în optimile de finală ale «Cupei campionilor europeni». În fața «mondialului» Hunt se prezintă acest meci-retur cu o zestre de goluri, care — teoretic — pare suficientă pentru calificare. Este cert că **Ploiești**, englezii vor pune accent pe apărare aglomerată sau «beton». Cu alte cuvinte, cum a făcut și **Petrolul** la **Liverpool**, pentru a smulge un rezultat cit mai strîns de care a fost, cum spune, la un pas să-l realizeze, dar a fost nevoit să capoteze. Cu un ominus (Juhász s-a accidentat), a greu să reziste timp de 70 de minute unei echipe dezlanțuite, mai ales în ultimele minute, pentru a forța o tortie pe care **Petrolul**, în fruntea **Sfetcu**, **Florea**, **Pahonțu**, **Badea** și oza.

Liverpool a obținut-o pînă la urmă dar cu prețul unor mari eforturi. «...darea este răsplătită» — a exclamat joc managerul echipei, **Bill Sha**. «Ce ușurare!» — și-a intitulat reportajul cronicarul ziarului «Daily Express» liniind astfel golurile tîrziu mai de **St. John** și **Callagan**, scutin

ÎN FOTOGRAFII:

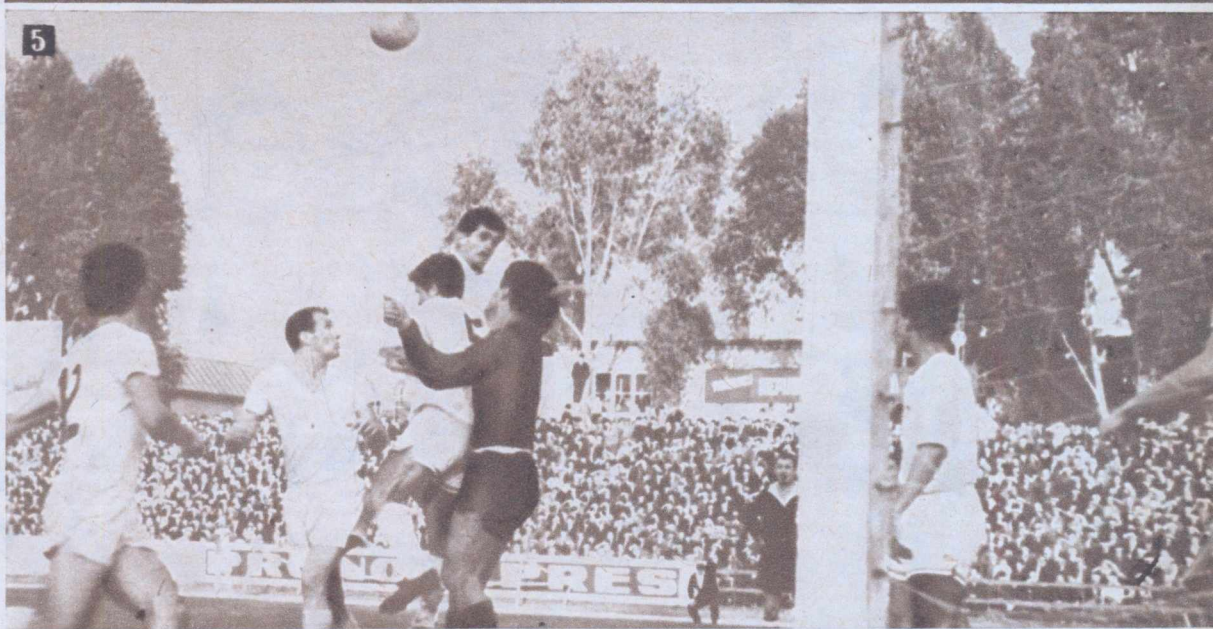
1. Plonjonul spectaculos al portarului rapidist Răducanu și unul din cele două goluri ale lui Frățilă (DINAMO BUCUREȘTI — RAPID 2—1).

2. Pircălab a pătruns cu mingea în careul mare, dar Motroc nu-i va lăsa cale liberă și în cel mic.

3. Frățilă l-a depășit pe Dan Coe și șutează dezinvolt la poarta lui Răducanu. «Stilpul» apărării giuleștene nu-și poate ascunde teama unui gol. Și va fi gol!

4. Portarul Mîndru, mai bun decît adversarul său, Suciu, prinde balonul, sub privirile — în fotografie — lui Voinca, Colceriu, Măndoiu și Peteanu (de la stînga) PROGRESUL — STEAUA 1—0.

5. Înlocuitorul lui Ionescu, portarul Sfetcu, va reține balonul șutat de Necula, dar, în finalul partidei, nu va reuși să împiedice egalarea forțată de gazde (STEAGUL ROȘU — PETROLUL 2—2).

Liverpool

REFACE TERENUL PIERDUT

Liverpool de un rezultat umilitor. Iar «The Times» a subliniat în titlu că Liverpool va fi un gard greu de sărit, ceea ce constituie o apreciere pozitivă la adresa echipei Petrolul. Și meritată, deoarece campioana noastră a lăsat o impresie impresionantă printre spectatori prin jocul cum, în ciuda condițiilor în care a evoluat, a reușit să dispute un meci de cupă și să-și păstreze șanse pentru retur.

Întrucât Petrolul, avînd el de data asta avantajul terenului și «galeriei» și desfășurînd un joc complet atac, poate reface terenul pierdut și obține cel puțin un al treilea meci. Într-îndoaială cu numai avantajul de teren aminteam nu va fi suficient fiindcă Liverpool este o echipă puternică, dură, și știe să se bată pentru rezultat. În afară de fund, deși fără internaționalul Hunt (operat de menisc), este masivă și agresivă, dar în general lentă, deci este surprinsă de acțiuni sau contraatacuri rapide, în special prin zona centrală dreaptă Lawler și fundașii centrali Yeats (cu o înălțime de 1,90 m). Ceilalți doi fundași, Smith și Stevenson, sînt mai rapizi. Întrucât putea însă ca apărarea să fie întărită prin reîntrirea lui Milne care a fost indisponibil la data disputării primului meci. Prezența lui ar mări capa-

citarea echipei pe fund și la mijlocul terenului, unde — la Liverpool — au activat St. John (înaintaș retras, un adevărat motor, prezent și în apărare ca și în atac, dar foarte dur, ca și Smith și Yeats, de altfel) și Strong (care nu se «vede» prea mult, însă muncește enorm pentru echipă). De aici pornesc majoritatea acțiunilor, duse de preferință prin pase lungi și desfășurate, prin schimbări de direcție, pe extreme, unde Thompson și Callagan dau un randament maxim prin viteza și puterea lor de pătrundere în dribling și fente. În centru, internaționalul Hunt și Graham dau dovadă de multă mobilitate și eficacitate, dar se simt grozav de stingheriți în fața unor apărări aglomerate. În concluzie, o echipă grea (cu folosirea totală a forței corporale), agresivă, tehnică și mobilă în ansamblu, care anunță o ripostă viguroasă pentru Petrolul. De aceea meciul retur va fi foarte greu, iar fotbalistii ploieșteni vor trebui să facă dovada unui calm și unei combativități deosebite pentru ca, folosind punctele vulnerabile ale oaspeților, să obțină victoria la cel puțin două goluri diferență. Și lucrul acesta pare posibil.

PETRE GAȚU

Cele două goluri din meciul de la Liverpool. Sus — primul; jos — al doilea.

DINAMO VICTORIA BUCUREȘTI

În picioare, de la stînga la dreapta: CRĂCIUNESCU Virgil, fundaș dreapta, 20 de ani, 1,80 m, 70 kg; SERBAN Nicolae, fundaș central, 23 de ani, 1,77 m, 68 kg; VELICU Laurențiu, fundaș stînga, 21 de ani, 1,76 m, 70 kg; STAN Vasile, portar, 21 de ani, 1,78 m, 72 kg; FEODOT Ștefan, mijlocaș dreapta, 25 de ani, 1,70 m, 74 kg; MORARU Dorin, fundaș central, 19 ani, 1,77 m, 72 kg; MAGHIAR Cristian, fundaș dreapta, 23 de ani, 1,78 m, 74 kg; GHEORGHIU Vicențiu, mijlocaș stînga, 23 ani, 1,70 m, 65 kg; antrenorul DUMITRU Nicolae-NICUȘOR.

Jos: DOBRESCU Ion, extrem dreapta, 20 de ani, 1,76 m, 66 kg; ION Ștefan, înaintaș central, 22 de ani, 1,84 m, 76 kg; NUȚU Petre, înaintaș central, 23 de ani, 1,77 m, 73 kg; FLOREA Vasile, extrem stînga, 18 ani, 1,80 m, 70 kg; DUMITRESCU Tănase, înaintaș central, 23 de ani, 1,72 m, 68 kg;

CONSTANTINESCU Ilie, fundaș central, 30 de ani, 1,76 m, 73 kg; CIULEANU Stere, mijlocaș stînga, 23 de ani, 1,83 m, 74 kg; BRUCKENTHAL Mircea, mijlocaș dreapta, 21 de ani, 1,80 m, 68 kg. Mai sînt în lot: GHIBĂNESCU Horia, portar, 30 de ani, 1,84 m, 80 kg; JERCAN Radu, extrem stînga, 21 de ani, 1,66 m, 62 kg și BASARABESCU Laurențiu, fundaș central, 20 de ani, 1,80 m, 76 kg.

Echipa tip: Ghibănescu — Maghiar, Constantinescu, Serban, Velicu — Feodot, Ciuleanu — Dobrescu, Ion Ștefan, Nuțu, Florea.

Cei mai buni jucători: Ghibănescu, Feodot, Velicu, Ciuleanu, Nuțu, Dobrescu.

O ECHIPĂ CU TENDINȚĂ SPRE TEHNICĂ.

CUM JUCĂM ÎMPOTRIVA A PĂRĂRILOR ÎNTĂRITE (III)

RĂSPUNDE PELE (INDIRECT)

În numărul trecut al revistei noastre am publicat părerea lui Matt Busby, managerul clubului englez Manchester United. Revenind asupra acestei teme-cheie a fotbalului modern, publicăm astăzi două fragmente dintr-un interviu acordat de Pele revistei «France Foot-ball» imediat după eliminarea Braziliei din «Cupa Jules Rimet»...

«Astăzi, cînd revăd cu încetîntorul toate fazele jocului (n.r. este vorba de meciul Ungaria—Brazilia 3—1) îmi dau seama că șansele noastre erau infime. Eroarea grosolană

de a voi să atacăm împotriva ungarilor, în repriza a doua, cînd scorul era 1—1, ne-a fost fatală. De altfel, eu am spus în pauză coechipierilor mei: jucați în apărare și totul va merge bine. Din păcate, vechiul nostru gust pentru atac ne-a costat scump, cînd am fi putut foarte bine să-i lăsăm pe unguri să vină spre noi, pentru a-i surprinde prin contraatacuri rapide...»

«...La Santos, în clubul meu, există automatismele unei

omogenități aproape perfecte, care îmi permit să știu întotdeauna unde se află plasați coechipierii mei. Din păcate, nu a fost cazul cu echipa noastră națională în Anglia. Coechipierii mei au fost schimbați prea des și nimeni nu s-a înțeles cu nimeni. Cu alte cuvinte, practic eu am fost obligat întotdeauna să controlez mingea, să alerg cu mingea, să o protejez, negăsind decît foarte rar parteneri. În acest timp eu izbuteam să evit o intrare violentă, o lovitură din partea unui apărător, dar întotdeauna urma o altă infracțiune, pe care nu o mai puteam evita. Întotdeauna am fost în situația de a alege între o pasă prost făcută și o jonglerie. Am preferat să încerc să joc calm, uitînd loviturile. Din păcate, loviturile nu m-au uitat pe mine...»

Aceste două fragmente din interviul lui Pele răspund indirect la tema noastră. În primul, Pele arată că a apărare poate fi străpunsă nu numai prin acțiuni imediate, ci și prin multe alte mijloace, ca de pildă cel pe care îl recomandă în cazul de față: retragerea premeditată în apărare, pentru mărirea capacității de șoc a contraatacului rapid.

Din al doilea fragment rezultă clar că marele jucător mizează foarte mult în atac pe crearea automatismelor de plasament și pasă. Exemplul cu Santos sugerează ideea că apărarea întărită poate fi străpunsă prin perfecționarea jocului de ansamblu al atacului. De aici însă și necesitatea de a păstra în timp aceeași formulă de atac, pentru realizarea practică a acestui lucru. În turneul din Anglia, Brazilia a folosit 20 de jucători în 3 meciuri. Bineînțeles, în asemenea condiții crearea automatismelor despre care vorbește Pele a fost imposibilă...

Dintre sute de speranțe...

1. VIGU - UN FAVORIT AL TEHNICII

După cum vedeți, un băiat foarte bine făcut. Și are doar 20 ani. S-a născut la 15 mai 1946, în comuna Șimian, regiunea Crișana.

«Pitic» la Crișul în 1960 (antrenor Vicsey), promovat la juniori după numai un an — de același antrenor — Vigu începe să joace cu cei mari la 17 ani (Flamura roșie), sub conducerea fostului internațional Ferenczi. După numai un an (1964), Ioșif Vigu face saltul la Crișul. În prezent, Vigu face parte din lotul echipei Steaua.

Vigu se detașează în categoria tehnicienilor de finețe, poate chiar din familia lui Serfozô (bineînțeles, păstrind proporțiile vârstei și ale... perspectivei).

Folosit deseori ca stoper — cu numărul 4 pe spate a jucat și în naționala de juniori — Vigu preferă postul de mijlocăș, unde poate să-și valorifice mai bine aptitudinile tehnice. Zilele trecute l-am rugat pe Cornel Drăgușin — noul antrenor al echipei de tineret — să-mi facă un microportret Vigu. Mi-a răspuns laconic: «mi pare teribil de rău că nu joacă cu regularitate. O poate face din plin».

1

2

2. ANCA ȘI NOUA PROMOȚIE CLUJEANĂ

Recent promovatul stoper al Universității din Cluj e și el foarte tânăr: s-a născut la 7 ianuarie 1947, la Turda. (În ultimii ani constatăm cu plăcere că «segmentul» Cimpia Turzii—Turda ridică numeroși fotbaliști). A început — ca «pitic» — la Chimia Turda (1959), sub conducerea antrenorului Crăciun. A urcat, firesc, la juniori (1961), iar peste alți doi ani, deși în evidență perioadă de creștere, a debutat la Chimia Turda — seniori sub îndrumarea antrenorului Ovidiu Gîzdac. În sfârșit, în anul 1964, Dan Anca a trecut la Universitatea Cluj.

Înzestrat cu o tehnică acceptabilă, dar care mai comportă slefuiri, Anca are o frumoasă viteză de reacție, care «compensează» o oarecare încetare a deplasării pe spații mai mari. Bineînțeles că, în faza actuală, jocul lui Anca poate fi ameliorat din toate punctele de vedere. Deocamdată se constată un zel remarcabil și o promptitudine care constituie o condiție sine qua non pentru postul ultimului apărător.

Anca este unul din tinerii care pot figura cu cinste în «unsprezecele» obligatoriu nou al Universității.

3

4

3. ALECU + FORȚĂ = VALOARE ...

Fost jucător al Petrolului, astăzi mijlocăș la Steagul roșu, Ion Alecu este, poate, cel mai mare jongler al tinerei generații. Trebuie precizat că jonglerii lui, care l-au făcut celebru în rindul fotoreporterilor, capătă relief mai ales în poziții statice. (Aceasta nu înseamnă, bineînțeles, că Alecu încetează să fie un bun tehnician în joc).

Născut la Bărcănești (30 martie 1944), Alecu a făcut «școala primară a fotbalului» la Petrolul (antrenor, Drăgulăscu). La 16 ani a fost promovat în echipa de tineret a Petrolului. Transferat la A.S.A. Tg.-Mureș în timpul serviciului militar, Alecu a trecut apoi la Steagul roșu, unde manifestă aptitudini polyvalente.

Lui Alecu îi lipsesc mai ales forța și duritatea în joc. «Absolvent» merituos al cursului de tehnică fotbalistică, Alecu poate deveni un jucător valoros. Cineva spunea că tehnica se învață în minimum zece ani... Forța, în schimb, nu are nevoie de atîta. Fără îndoială că Alecu este avantajat din acest punct de vedere.

4. ȚARĂLUNGĂ - DRIBLING SCURT

Născut la Urzicani (8 iunie 1945), Teodor Țarălungă s-a mutat curînd la Sinaia și a început să bată mingea... în pantă; poate că de aceea are o agilitate specială, care îl recomandă ca pe un bun tehnician al «covorului» de lângă tușă.

Perioada «pitică» a petrecut-o la Sinaia — antrenor Stoianovici (1957). Junior în 1959, Țarălungă începe să joace la B (Carpați Sinaia) — antrenor, fostul internațional loachim Moldoveanu. După o scurtă «tranzizie» la Steaua, neînconunată de succes, Țarălungă a trecut la Progresul (1965), unde a participat cu mult elan la promovarea în A și la startul impetuos al echipei.

Subliniind calitățile de viteză și de finețe tehnică ale tînrului extrem, care excelează printr-un dribling derutant, e bine să-i atragem atenția că teama pe care o manifestă uneori în angajările cu fundașii îi reduce mult din valoare. Concluziile sînt simple pentru talentatul extrem: mai multă forță și mai mult curaj, pentru a putea deveni o extremă modernă.

1961. O amintire de la campionii lumii Handbalistiilor români, întorcându-se de la Dortmund, unde au cucerit titlul de campioni ai lumii, se fotografiază în gara Pitești împreună cu mecanicul și fochistul locomotivei care duce trenul spre București.

Firește că scurta noastră incursiune în istoria handbalului românesc nu poate începe altfel decât cu... 'data de naștere'. Un ziar care apărea în Sibiu își anunța cititorii în numărul său din 3 mai 1922 că, a doua zi, urma să se dispute un joc demonstrativ de handbal între două echipe de elevi din localitate.

Deci, handbalul românesc a luat ființă la 4 mai 1922. Cu toate că a apărut pe meșteșugurile țării noastre destul de timpuriu — și chiar spunem acest lucru ne referim la faptul că handbalul a fost inventat în anul premersătoriu primului război mondial de prof. Karl Schelenz în Germania — dezvoltarea acestui frumos joc sportiv a bătut multă vreme pasul pe loc, izbindu-se de totală indiferență a forurilor sportive din vremea aceea. Din această cauză, ani și ani activitatea în handbal s-a limitat doar la organizarea unor jocuri amicale, cu caracter mai mult demonstrativ. În anul 1934 s-a creat un fel de federație, pe lângă Federația Română de Volei și Baschet, fapt care merită să fie menționat, deoarece el constituie recunoașterea oficială a practicării acestui sport în România.

A trebuit să mai treacă doi ani pentru ca, în sfârșit, să se organizeze primul campionat al țării, după care se crează și Federația Română de Handbal. Tot în anul 1936, echipa României participă în prima mare competiție internațională: turneul de handbal din cadrul Jocurilor Olimpice de la Berlin. Semnificativ în această privință este faptul că deplasarea echipei române la această întrecere a fost acoperită din vizare de insignă și din încasărilor realizate la un meci internațional.

crări de specialitate, crește numărul bazelor sportive, iar inventarul de material și echipamentul sportiv este din ce în ce mai bogat.

Începând din anul 1950 — 1951 desfășurarea campionatelor republicane stărește interesul unor mase din ce în ce mai largi de spectatori și stimulează pe handbaliști și handbaliste în pregătirea lor, ceea ce determină și primele rezultate bune pe plan internațional.

Despre handbalul din România a început să se vorbească în opinia publică mondială prin 1955 — 1956. Mai ales după victoria realizată de echipa feminină de handbal în 11 a României în finala campionatului mondial, care a avut loc în 1956 în R.F. Germană. Atunci handbalistele române au reușit un rezultat excelent, învingând în finală echipa țării gazdă cu scorul de 8 — 5 (3 — 1). Era prima performanță pe care o înscrise în palmaresul său handbalul românesc.

Dar, rezultatele de acest gen au început să devină — mai tirziu — fapte obișnuite. Astfel, în 1959, la startul campionatului mondial masculin de handbal în 11, care se desfășura în Austria, se prezintă și o tânără echipă a României. Era cea mai tânără formație participată. Totuși, handbaliștii români reușesc să obțină medalia de argint.

În anul următor (1960), în Olanda se desfășura campionatul mondial feminin de handbal în 11. Handbalistele române au fost și de această dată mai bune. Ele au întrecut în serii Austria cu 6 — 2 și Danemarca cu 6 — 1, după care au învins în semifinală pe Olanda cu 9 — 4 (4 — 1). În cealaltă semifinală s-a înregistrat o mare surpriză:

încă două reprize scurte. Prima se scurge fără să se marcheze vreun gol. Cu două minute înainte de a se epuiza și timpul acestor prelungiri, echipa României realizează un gol de toată frumusețea. Scorul devine 9 — 8 pentru handbaliștii români, care se apără foarte bine și nu mai primesc nici un gol. Ei termină victorioși și cuceresc titlul de campioni mondiali. Un nou titlu de campioni ai lumii se adaugă la palmaresul handbalului românesc...

Mai trece un an și, în 1962, are loc în România cea de-a 11-a ediție a campionatului mondial feminin de handbal în 7. Printre favoritele competiției se remarcă, în primul rând, Danemarca și Cehoslovacia, ultima — deținătoare a titlului de campioană a lumii. Selecționata română începe timid întrecerea, întrecând reprezentativa Poloniei și terminând la egalitate cu echipa Iugoslaviei. În seria semifinală, handbalistele române se regăsesc și cuceresc două victorii, învingând reprezentativele Ungariei și Cehoslovaciei. În meciul final echipa României joacă excelent și depășește net selecționata Danemarcei cu scorul de 8 — 5 (5 — 2). Handbalistele române sînt campioane mondiale și la handbal în 7.

A urmat apoi, în 1964, campionatul mondial masculin din Cehoslovacia, când selecționata țării noastre a dus la Praga cupa primită la 1961 la Dortmund. Vor pleca handbaliștii români cu ea înșapă, egalând în felul acesta performanța Suediei, care și-a adjudecat de două ori titlul de campioană a lumii?

Primul meci din seriile preliminare (România evolua la Pardubice, alături de reprezentativele Uniunii Sovietice, Norvegiei și Japoniei — în seria D) a fost cel mai greu: redutabila echipă a U.R.S.S., spre surprinderea tuturor, conducea la pauză cu 8 — 7. În repriza secundă selecționata română se regăsește și câștigă plin la urmă, nu fără emoții: 16 — 14. Al doilea meci, cel cu Norvegia, este mai ușor: 18 — 10 (11 — 7), iar ultima partidă din serii nu ridică prea mari probleme: România-Japonia 36 — 12 (16 — 7).

Apoi, grupa semifinală. Alături de noi luptau pentru calificarea în finală echipe redutabile: Danemarca, Cehoslovacia și Uniunea Sovietică. Aveam în față două partide grele, pentru că rezultatul meciului România-U.R.S.S. din serii conta și aci. Primul adversar? Danemarca! Echipa română lasă o impresie excelentă și învinge dar cu 25 — 15 (10 — 7), manifestând în repriza secundă o superioritate evidentă. După aceea, cronica consemnează neuitatul meci cu Cehoslovacia. De două ori pe locul secund al campionatului mondial, handbaliștii cehoslovaci — la ci acasă — doresc și erau mai aproape ca oricând de realizarea visului lor: câștigarea titlului. Dar echipa României a fost mai bună. A 'apăsat' de două ori pe... accelerator și a câștigat și de această dată. Primul sprint — în prima repriză, avînd după 17 minute conducerea cu 8 — 3! Cehoslovacia nu ajunge în un pas de egalare (7 — 8), dar s-au reușit acest lucru. A urmat repriza secundă ciad tabela de la Sportoval Halla din Praga arăta 10 — 10 pentru România. Era minutul 46 și gazdele dădeau un ultim asalt. Nici acum n-au reușit! Scor final 16 — 15 (9 — 7) pentru handbaliștii români, care aveau în fața lor doar finala. În acest joc, de o frumusețe rară, ei au învins Suedia cu 25 — 22 (14 — 15), devenind pentru a doua oară campioni ai lumii.

De atunci, de la ultimul succes al handbalului nostru, au trecut mai bine de doi ani. Ani în care am înregistrat și un mare epec: echipa feminină a terminat în 1965 pe locul VI în campionatul mondial, cu o consecință a faptului că a fost slab pregătită și total nejudicioasă alcătuită. Înviștămintele s-au tras. Dar băieții? Ei sînt în plină pregătire. Ei așteaptă în primele zile ale anului 1967 o nouă ediție a campionatului mondial. De această dată, în Suedia, unde ei vor încerca realizarea marii performanțe: să urce pentru a treia oară consecutiv pe cea mai înaltă treaptă a podiumului. Le urăm succes!

FILE DE ISTORIE SPORTIVĂ

TREPTELE HANDBALULUI ROMÂNESC

1962. Victorie! Jocul România—Danemarca s-a încheiat de câteva minute și handbalistele noastre, învingătoare, se îndreaptă în aplauzele miilor de spectatori spre podiumul de onoare, unde vor primi medaliile de campioane ale lumii.

Astfel de greutăți nu i-au împiedicat însă pe unii înflăcărați iubitori ai acestui sport să continue să-și desfășoare activitatea. Datorită muncii lor și a faptului că handbalul începea să 'prindă' în unele centre muncitorești (Reșița, Ploiești, București, Brașov), campionatul internațional se organizează cu regularitate. În anul 1938, echipa României, învingând din nou multe dificultăți, este prezentă la startul primului campionat mondial. Rezultatele? Firește, modeste. Un loc V în clasamentul general. Mai interesant însă este faptul că în 1934, pe terenul din Ober, s-a disputat un meci demonstrativ de 'hazena' (handbal în 7), între două echipe feminine. Deci, varianta mai mică a handbalului este cunoscută la noi de multă vreme...

Epoca de avînt a handbalului românesc a început însă abia după eliberarea României. Împresună cu celelalte ramuri sportive, handbalul pătrunde tot mai mult în rândurile tineretului. În această perioadă, în cadrul primelor întreceri sportive de masă se dispută și numeroase jocuri de handbal, la care iau parte aproape 1 000 de echipe. După aceste mari competiții de masă (Cupa Unității Tineretului și Cupa Tineretului Muncitor), care au antrenat tineretul din cele mai depărtate colțuri ale țării, constatându-se popularitatea de care se bucură handbalul s-a luat hotărîrea organizării unor întreceri permanente, care să asigure activitatea numeroaselor echipe formate în această perioadă. În câțiva ani handbalul cunoaște o amploare deosebită, care se realizează în cele mai diferite domenii: se organizează școli de antrenori, de instructori și de arbitri, apar o serie de lu-

Austria a întrecut echipa unită a celor două Germanii cu scorul de 3 — 2 (1 — 0). Victoria și titlul de campioane ale lumii au revenit handbalistelor române, care, met superioare, au învins cu 10 — 2 (7 — 0). În acest fel, ele cuceresc pentru a doua oară consecutiv titlul suprem.

După un an, în R.F. Germană se dispută campionatul mondial masculin de handbal în 7. Handbaliștii suedezi, cehoslovaci și danezi erau socotiți printre favoriți. De altfel, Suedia deținea titlul de campioană a lumii. Deznodămîntul? În meciurile de baraj, pentru calificarea în turneul final, selecționata română elimină reprezentativa U.R.S.S. și, apoi, în seriile preliminare câștigă în fața echipei Japoniei și pierde la Cehoslovacia, calificându-se pentru seria semifinală din care mai făceau parte Germania (echipa unită), Danemarca și Norvegia. Primul joc, România-Danemarca, se încheie cu victoria sportivilor noștri (15 — 13). Ei întrec apoi și echipa unită a celor două Germanii cu 12 — 9, iar la ultimul joc din cadrul semifinalei cuceresc victoria (în meciul cu Norvegia) cu scorul de 16 — 14. Astfel, selecționata României se califică pentru meciul final, unde urma să întâlnească reprezentativa Cehoslovaciei, câștigătoare celeilalte semifinale. Meciul, care trebuie să decidă pe noua campioană a lumii, va rămîne neuitat în memoria celor 15 000 de spectatori care umpluseră plin la refuz hala de sport din Dortmund. După scurgerea celor 60 de minute de joc regulamentare, tabela de marcaj arăta scorul de 7 — 7 (la pauză fusese 4 — 4). Primele două reprize de prelungiri se termină tot nedecis: 8 — 8. Jocul se mai prelungește cu

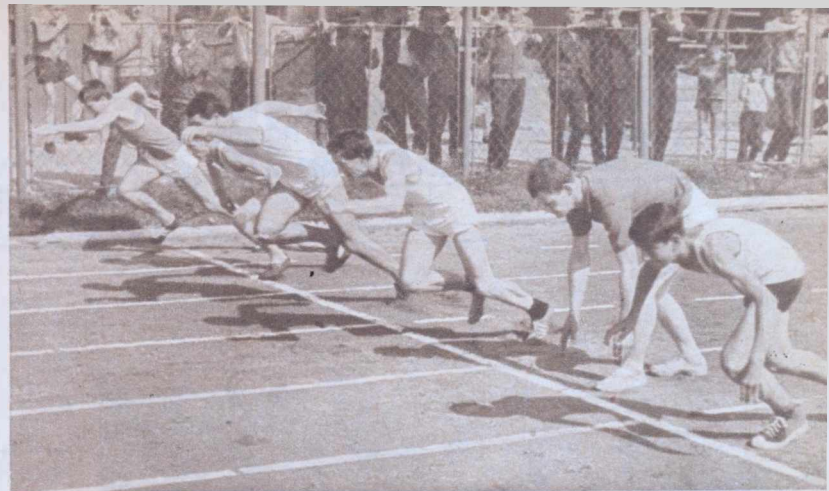
ATLETISM LA PETROȘANI

De curind, pe stadionul Jiul din Petroșani a avut loc un concurs inter-raional de atletism la care au participat sportivi din raionul Hațeg, orașul Deva și din Valea Jiului.

Dintre rezultate merită a fi reținute cele de la probele de 100 m băieți (Mircea Niculescu — Știința Petroșani — 11,2), lungime băieți (Iuliu Czimbalmoș — Școala profesională Lupeni — 6,51 m) și ale triplului ciștigător la probele de aruncări, Lucian Popescu de la Jiul (greutate — 12,57 m, suliță — 57,45 m și disc — 38,10 m).

Vă prezentăm în fotografia alăturată startul în finala probei de 100 m plat băieți.

AUREL DULA
— Petroșani —

TREI TITLURI

Echipa masculină de handbal juniori a Ș.S.E. din Buzău a obținut în ultimii ani succese din ce în ce mai frumoase. Bine pregătiți de către antrenorul Constantin Căpățînă, cunoscut arbitru internațional, elevii handbaliștilor din Buzău au reușit, în anul 1965, să cîștige locul I

pe țară în campionatul Ș.S.E. Anul acesta, elevii profesorului Constantin Căpățînă și-au mai înscris în palmares alte două frumoase victorii: locul I în campionatul republican de juniori și locul I în campionatul republican școlar.

În fotografie, reprezentativa de handbal a Ș.S.E. Buzău. Sus, de la stînga la dreapta: Ștefan Ispas, Nicolae Moș-

O AMINTIRE PLĂCUTĂ

Studenții brașoveni au fost prezenți în acest an la toate finalele campionatelor universitare și au obținut rezultate bune. La loc de cinste se situează, însă, succesele obținute de voleibaliștii — locul I în clasamentul general și campioni universitari — laț-i în fotografia alăturată, imediat după festivitatea de premiere, cu trofeul cucerit și premiile oferite de organizatorii finalelor universitare. De pregătirea studenților brașoveni s-a ocupat antrenorul Nicolae Boș (în fotografie — cu ochelari).

C. GRUIA
— Brașov —

I. NEACȘU — Vatra Dornei. 1) Fosta echipă I.C.O. din Oradea a cîștigat campionatul de fotbal a singurii dată: în ediția din 1949. 2) Aveți dreptate. Campionatul mondial de volei din 1949 s-a disputat tot la Praga, titlul revenind formației Uniiunii Sovietice. Reprezentativa noastră s-a clasat atunci pe locul patru.

MIHAELA SANDU — Galați, elevă în clasa a VII-a, ne scrie printre altele: «Dacă se vor forma echipe de fete la fotbal, noi promitem să-i intrăm pe băieți și, cînd vom fi mari, echipa noastră să ajungă campioană mondială.»

Lăudabil entuziasmul dumneavoastră. Am dori ca el să stimuleze ambiția fotbalistilor noștri.

HORIA PANAITOPOL — București. Redacția noastră acordă atenția cuvenită tuturor cititorilor, indiferent dacă sînt «marți» sau «mici» — cum îi ...clasificați dumneavoastră. Trebuie să știți, însă, că noi primim scrisori de la elevii din întreaga țară. Mulți dintre ei ne trimit și desene (deci nu sîntei singurul), dar asta nu înseamnă că trebuie să le publicăm pe toate, indiferent de calitatea lor.

DUMITRU ANGHEL — Pitești. Faavo Nurmi a fost un foarte mare atlet finlandez, care deține încă un record neegalat: a cucerit 5 medalii de aur la o singură ediție a J.O. Aceasta s-a petrecut la Paris, în anul 1924, cînd Nurmi a cîștigat următoarele probe: 1 500 m, 5 000 m, cros (10 000 m), 3 000 m pe echipe și 10 000 m pe echipe. De reținut că victo-

POȘTA REDACȚIEI

riile în cursa de 1 500 m și 5 000 m le-a obținut în aceeași zi, la un interval de numai o oră și jumătate una de alta.

A. RIZEA — Buzău. La dumneavoastră iarna se apropie mai repede. Ne-am dat seama și după întrebarea pe care ne-ați adresat-o: care sînt cele mai lungi sărituri cu schiurile? Cel mai bun rezultat în această probă l-a stabilit iarna trecută norvegianul Wirkola, cu o săritură de 141 m. Sportivul Lesser din R.D. Germană deține și el o performanță aproape la fel de bună: 145 m.

Scuzați-ne indiscreția: v-ați propus ceva pentru apropiatul sezon? Dacă da, succes!

ȘTEFAN URȘU — Caransebeș. 1) Mecurile de box pentru campionatul mondial nu pot dura mai puțin de 15 reprize — a trei minute, bineînțeles dacă nu intervine un k.o. sau un accident, cele pentru titlul continental 12 reprize. 2) Boxerii amatori nu au campionate mondiale. Cei mai buni dintre ei sînt stabiliți, din 4 în 4 ani, cu prilejul Jocurilor Olimpice.

AUREL MIHĂESCU — Oradea. Doriți să vă reamintim formația echipei noastre care a învins reprezentativa de fotbal a Spaniei cu 3—1, precum și pe cea care a pierdut cu 0—4. Iată-le în ordinea cerută: 1) Voinescu — Popa, Ivan — Petru Emil, Nunweiler III, Koszka — Pircălab, Constantin, Manolache, Ghergheli, Tătaru. 2) Sletcu — M. Georgescu, Macri — Petru Emil, Nunweiler III, Koszka — Ivănescu, Ozoa, M. Voinea, Popescu, Ghergheli.

C. STANCIU — Reșița. 1) Jucătorii de fotbal care au participat la campionatul mondial nu pot face parte din echipele olimpice. 2) Celebru portar spaniol Ricardo Zamora nu a jucat niciodată în țara noastră. A însoțit, în schimb, anul trecut echipa Espanol Barcelona, la Brașov, în calitate de conducător tehnic.

— Eu sînt cel mai... cînstit fotbalist!

— Aseară, zece admiratori m-au «cînstit» fiecare cu cîte o țuică mare!

Desen de OCTAVIAN COVACI

CONCURS DE FOTOGRAFII PE TEME SPORTIVE

Ziarul «SPORTUL POPULAR» și revista ilustrată «SPORT» organizează un concurs de fotografii pe teme sportive, deschis tuturor iubitorilor genului, amatori și profesioniști.

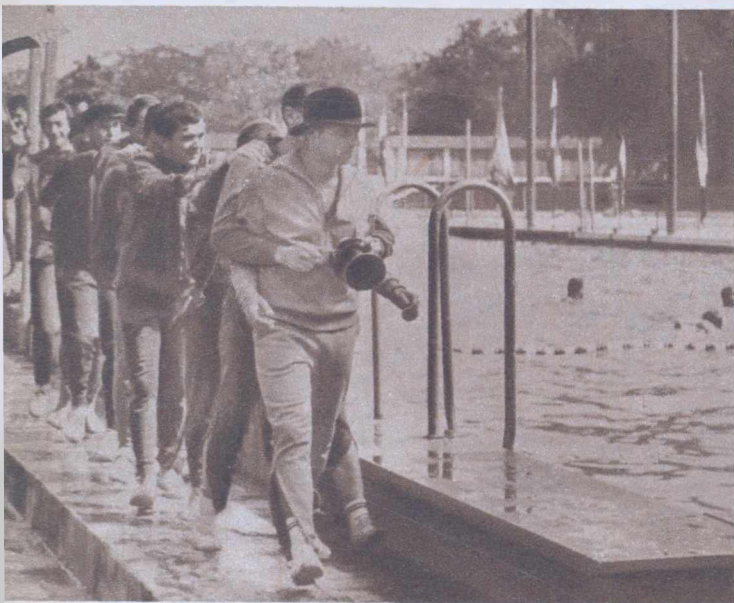
Participanților le este oferită o tematică deosebit de bogată: imagini din activitatea sportivă de masă din asociații și cluburi sportive, din întreprinderi, instituții, școli și universități, de la sate; aspecte din întreceri oficiale și amicale, fotografii ale marilor stadioane și baze sportive sau ale terenurilor simple amenajate de iubitorii sportului, instantanee turistice, activitatea sportivă din stațiuni și parcuri de odihnă, portrete de sportivi frunțași etc.

Fotografiile vor trebui executate în alb-negru, pe hîrtie lucioasă de format 1824 cm și vor fi însoțite de numele și prenumele autorului, adresa și ocupația. Menționăm că nu vor fi primite fotografii care au mai fost publicate.

La sfîrșitul concursului, juriul va acorda premii separate pentru participanții profesioniști și cei amatori.

Pentru profesioniști: (premiile oferite de ziarul «Sportul popular»)	Premiul I 1 500 lei Premiul II 1 000 lei Premiul III 500 lei Cinci mențiuni a 200 lei
Pentru amatori: (premiile oferite de revista ilustrată «Sport»)	Premiul I 1 000 lei Premiul II 600 lei Premiul III 300 lei Cinci mențiuni a 100 lei

În urma propunerilor a mai mulți cititori, termenul final al concursului se prelungește pînă la data de 30 noiembrie a.c., tocmai pentru a se da posibilitatea trimiterii unui număr sporit de fotografii cu subiecte cit mai variate. Fotografiile vor fi trimise pînă la data de 30 noiembrie a.c. (data poștei) pe adresa ziarului «Sportul popular»: str. Vasile Conta nr. 16 — raionul 30 Decembrie, București, cu menținea pe plic «PENTRU CONCURSUL DE FOTOGRAFII».

„ALLEZ ROMANIA!”

Spectatorii care au asistat la întrecerile din cadrul campionatului european feroviar de polo, desfășurat la ștrandul Tineretului, au avut prilejul să vadă o galerie de tipul celei din filmul «Hai Franța!» O singură deosebire. De data aceasta se striga: «Allez România!» Suporterii feroviarilor noștri nu erau alții decât entuziaștii componenți ai echipei franceze, pe care îi puteți vedea în fotografie, costumați ca la carnaval și încurajând formația României, câștigătoare primului loc.

Foto: V. BAGEAC

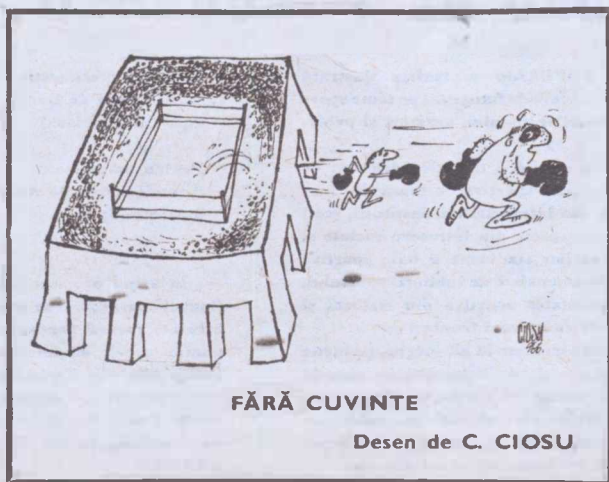
FAMILIE DE SPORTIVI

Ciclistul Bernard Guyot este primul francez care a reușit să câștige Cursa Păcii. Iată-l în mijlocul familiei sale, o familie de cicliști. De la stînga la dreapta: Claude — fratele mai mic, campion al Franței la amatori; doamna Guyot — mama, care are doar rolul de suporteră; Bernard, cu prestigioasele sale trofee; Serge — cel mai mic dintre frați — la 14 ani se evidențiază în întrecerile începătorilor și Guyot-tatăl, fost și el, în tinerete, unul din bunii rutieri amatori ai Franței.

MODA SPORTIVĂ...

Festivitate inaugurală la noul bazin olimpic de înot de la Deauville (Franța). Cu acest prilej, cei prezenți au putut vedea un nou și original costum de plajă, care s-a bucurat de succes mai mult datorită simpaticei fete care l-a prezentat.

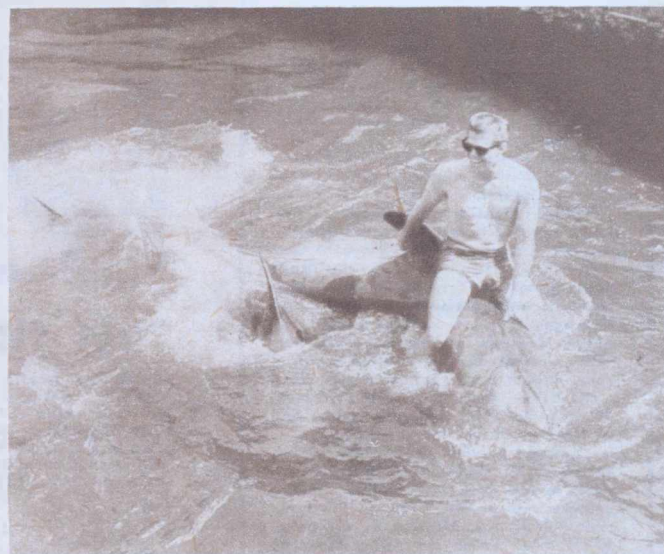
FĂRĂ CUVINTE

Desen de C. CIOSU

SCHI FĂRĂ... ZĂPADĂ

Austriacul Gerhard Rainer, dublu campion european, la schi nautic, a fost fotografiat executînd o săritură acrobatică într-o demonstrație făcută cu ocazia campionatelor britanice de juniori la schi nautic. Trebuie să recunoaștem că și fără zăpadă schiul este un sport deosebit de spectaculos.

CĂLARE PE DELFIN

Eddie Aspers, în vîrstă de 32 de ani, antrenor în stațiunea Marineland din Pacific, este primul om din lume (exceptînd, bineînțeles, cele scrise în legendele mitologiei grecești) care reușește să călărească pe un delfin. După cum se poate vedea, el face acest lucru cu multă ușurință. Eddie susține că aceste mamifere acvatice sînt niște... cai mai blînzi decît pîrsingii de pe pistele hipodromurilor.

MECI AMICAL...

Moment de intimitate în familia boxerului englez Brian London. Urmele meciului cu Cassius Clay s-au vindecat și viața și-a reluat cursul normal. Chiar și micul Brian a uitat de recentul insucces al tatălui său și și-a reluat... antrenamentele. Tatăl, după cum se poate vedea în fotografie, are rolul de arbitru la obișnuitele meciuri amicale pe care soția sa, Veronica, vrînd-nevrînd, trebuie să le susțină cu juniorul familiei.

AMINTIRI DESPRE „WILLY“

Ecourile Campionatelor mondiale de fotbal din Anglia nu s-au stins. Ziarele și revistele din întreaga lume mai publică, încă, diverse comentarii, reportaje și fotografii de la «World Cup 1966». Alături, revista SPORT prezintă cititorilor ei câteva imagini de la marea confruntare fotbalistică ce va rămâne, considerăm noi, în... actualitate până la Campionatele mondiale din 1970.

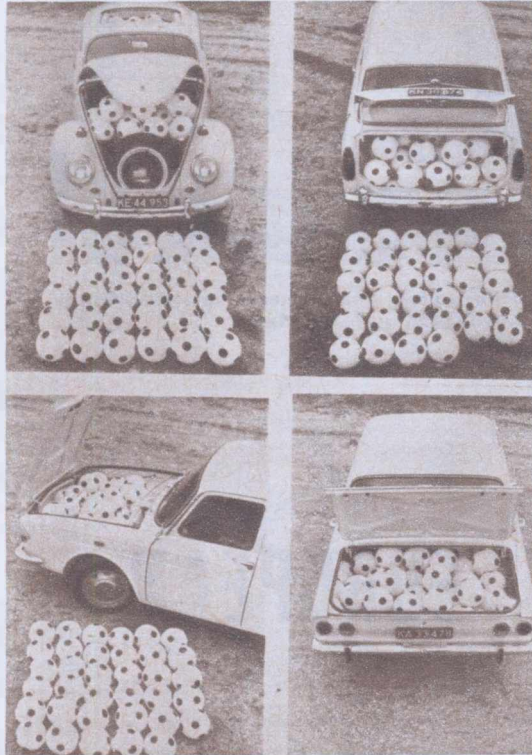
V-ați întrebat vreo dată clăte mingi de fotbal încap în portbagajul unui automobil? Pentru patru dintre mărcile europene aveți răspunsurile în fotografie: sus, stînga — 36 într-un Volkswagen 1300; sus, dreapta — 34 într-un Morris Mariana; jos, stînga — 35 într-un Renault 1100; jos, dreapta — 36 într-un Opel Record.

Îi recunoașteți pe acești arbitri ai «mondialora»? Pentru ori ce eventualitate, vă dăm și numele lor. De la stînga la dreapta: M. Ashkenasi (Izrael), D. Rumentcev (Bulgaria), McCabe (Anglia), K. Zecevic (Iugoslavia), K. Galba (Cehoslovacia), T. Bahramov (U.R.S.S.), H. Phillips (Scoția), J. Jackson (Anglia), J. Campos (Portugalia), J. Meade (Anglia), urmează un translator, apoi L. Callaghan (Tara Galilor) și I. Zsolt (Ungaria).

EUSEBIO PLÎNGE! Meciul Anglia — Portugalia a luat sfîrșit cu scorul de 2—1. Cele două goluri înscrise de Bobby Charlton în poarta portugheză au reușit să smulgă lacrimi celui mai bun jucător al «mondialelor». Ce bine ar fi dacă unii dintre fotbalisții noștri, chiar dacă nu au valoarea lui Eusebio, ar simți tot atît de puternic durerea înfrîngerii. Sîntem siguri că atunci ar lupta mai mult pentru victorie...

În timpul C.M. de fotbal, cea mai mindră femeie din Anglia a fost fără îndoială, doamna Cissie Charlton, mama cunoscuților jucători Jackie și Bobby Charlton, titulari în echipa campioană mondială. Iată-o pe fericita mamă recunoscută într-o stație a metroului londonez de către un grup de conducători care o felicitează, bineînțeles, pentru isprăvile fotbalistice ale fiilor săi.

REPREZENTATIVA BULGARIEI nu a reușit să cîștige nici un meci la C.M. de fotbal de la Londra. În schimb, unul dintre componenții ei, Dinko Drmendjiev (pe care îl puteți vedea în fotografie), a fost una dintre extremele cele mai apreciate, fiind totodată și cîștigătorul a numeroase turnee-festivaler la tenis de masă.

Inventivitatea supporterilor prezente la meciurile din cadrul Campionatelor mondiale de fotbal a oferit fotoreporterilor numeroase subiecte de... magazin. Iată cum a înțeles o supporteră, surclasată pare-se de forța glasurilor bărbaților, să-și manifeste marea pasiune pentru jocul cu balonul rotund: și-a ornata pantofii cu emblemele Campionatului mondial.

SANTANA ACTOR

Se pare că tenismanul spaniol Manuel Santana, învingătorul turneului de la Wimbledon, va debuta în curînd cu succes pe platourile de filmare din Madrid și Barcelona, unde va interpreta rolul principal într-un film despre propria-i viață. Iată-l pe Santana, împreună cu soția sa Maria, primind, anticipat, jeticături pentru viitoarea sa victorie cinematografică.

TRIUMFUL UNUI NECUNOSCUT

În competiția de atletism din cadrul jocurilor britanice ale Commonwealthului, de la Kingston, alergătorul australian Ron Clarke, recordman mondial, a fost întrecut în proba de 6 mîle de către un necunoscut: Naftali Temu din Kenia, care a cîștigat cursa în 27:14,6.

Iată-l pe fericitul învingător purtat pe brațe de coechipierii săi.

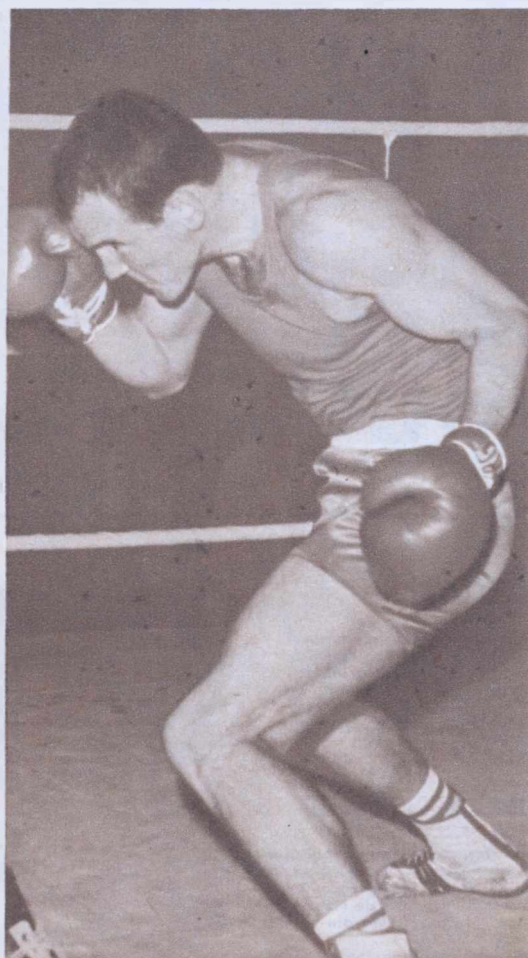

Constantin Crudu (dreapta) nu a putut rezista atacurilor excepționalei «pene» sovietice, Gurov, boxer căruia de pe acum îi întrevădem un loc pe podiumul Jocurilor Olimpice din Mexic.

După un „MIC CAMPIONAT EUROPEAN“

Bulgarul Panaiotov (dreapta) mai decis în atac a reușit să câștige finala cu Titski (Dinamo Moscova).

Cel mai bun boxer al turneului, polonezul Kulej.

Foto: IORDAN SKRINSKI

Tradiționala dinamoviadă de box s-a desfășurat anul acesta în cea de-a doua jumătate a lunii trecute în capitala Bulgariei. Rolul de gazdă a revenit clubului Spartak Sofia care, prin organizarea bună, a imprimat întrecerii o atmosferă de adevărată sărbătoare sportivă.

Cochetul stadion Drujba din Sofia, unde a avut loc competiția, a cunoscut timp de 5 zile frezământul marilor competiții internaționale. Numărul mare de boxeri și renumele de care se bucură mulți dintre ei pe ringurile internaționale au transformat această ediție a dinamoviadului într-un mic campionat european.

La Sofia și-au disputat întâietatea 69 de sportivi din Bulgaria, Cehoslovacia, Polonia, România, R.D. Germană, Ungaria și Uniunea Sovietică. Mulți dintre ei posedă cărți de vizită de-a dreptul impresionante pe care sînt înscrise titluri de campioni olimpici și de campioni ai Europei. Citeva exemple: Jarzy Kulej (Polonia) — medaliat cu aur la J.O. de la Tokio și la campionatele europene din 1963 și 1965, Jaroslav Nemecek (Cehoslovacia) — medalia de aur la J.O. de la Roma și Tadeus Walasek (Polonia) — campion european în 1961, medalia de argint la J.O. de la Roma și de bronz la J.O. de la Tokio.

Alături de sportivi consacrați au evoluat și mulți boxeri tineri, majoritatea foarte talentați, care au și reușit să se impună.

Citeva cuvinte despre cele șapte echipe participante la întreceri.

DINAMO BUCUREȘTI (două medalii — Covaci la categoria mijlocie mică și Mariuțan la categoria grea). Echipa noastră, lipsită de aportul lui Antoniu și Monea, s-a comportat totuși onorabil, reușind să ocupe un loc fruntaș la Sofia. În rândurile dinamoviștilor bucureșteni sînt însă sportivi care tind să tragă echipa spre mediocritate. Iată pe scurt cum s-au comportat cei nouă reprezentanți ai clubului Dinamo București.

Dumitru Davidescu (muşcă) continuă să se mențină, ca și acum cîteva ani, în rîndul... speranțelor. Boxînd timorat, adoptînd o tactică total neindicată, pe care arbitrii o califică adesea drept refuz de luptă, el nu a putut cîștiga în fața cehoslovacului Gonther, un boxer cu posibilități foarte modeste.

Constantin Crudu (cocoș), cu posibilități tehnice încă modeste, a încercat să suplinească acest handicap printr-o insistență deosebită în atac și, într-o oarecare măsură, a reușit. Cu o mai bună pregătire fizică în semifinale, medalia de bronz pe care a cucerit-o s-ar fi putut transforma în argint.

Constantin Crudu (pană), prin maniera în care a boxat s-a situat printre bunii sportivi ai turneului. Avînd o tehnică apreciabilă el trebuie însă să-și perfecționeze mijloacele de apărare. Îndosebi împotriva loviturilor de dreapta, pe care le recepționează încă cu destulă ușurință. Deși a pierdut în semifinale în fața sovieticului Gurov nu i se poate reproșa mai nimic deoarece acesta a fost — după părerea noastră — cel mai bun om din echipa sovietică.

Constantin Șoșoiu (cocoș), dezorientat tactic ca de obicei, cu dorința neînrînată de a cîștiga cu orice preț înainte de limită, semișorul dinamovist a boxat deplorabil și a pierdut prin k.o. într-o singură repriză în fața lui Majnal (Doza Budapesta), un sportiv mediocre.

Constantin Popoacă (ușoară) nu a arătat nimic pe ringul de la Sofia, cedînd cu foarte multă ușurință, în favoarea sovieticului Poliakov, după recepționarea unei singure lovituri (!)

Constantin Ghiță (semimijlocie) a justificat din plin titlul său de campion republican, dar o gravă eroare de arbitraj l-a scos din luptă pentru primul loc. De reținut că adversarul său, sovieticul Kirzanov a obținut o asemenea... victorie, înclt nu s-a mai putut prezenta la finală.

Constantin Covaci (mijlocie mică), tot timpul în atac (poate ar fi necesar ca uneori antrenorii să-l mai tempereze) dinamovistul și-a învins detășat adversarii, cîștigînd medalia de aur. Pentru viitor, mai multă atenție mijloacelor de apărare.

Ion Olteanu (mijlocie). Mai multă încredere în cunoștințele și forțele proprii l-ar fi apropiat de victorie. Constatăm cu regret și surprindere că a renunțat aproape total la seriile eficace pe care le executa în luptă corp la corp.

Vasile Mariuțan (grea). Cel mai constant component al formației, «greul» dinamovist și-a învins pe rînd adversarii cu calm și siguranță.

DINAMO MOSCOVA (3 medalii — Gorbatov la categoria cocoș, Gurov la categoria pană și Utașev la categoria semigrea). Sportivii sovietici, buni tehnicieni, pun bază îndeosebi pe acțiunile ofensive, făcînd tot ce este posibil ca inițiativa în luptă să le aparțină. Bine orientați tactic, ei își pregătesc atacurile cu lovituri relativ ușoare (îndosebi directe de stînga), intercalînd prin surprindere lovituri foarte puternice, care, cel mai adesea, sînt decisive. La capitolul pregătire fizică, aproape întreaga echipă poate primi nota maximă.

SPARTAK SOFIA (2 medalii — Panaiotov la categoria mușcă și Ignatov la categoria semișoară). Formație puțin omogenă, în care cu excepția celor doi medaliați a mai strălucit și semimijlociul Mișev, eliminat însă din primul tur, în favoarea sovieticului Kirzanov, datorită unei grave erori de arbitraj. Boxeri agresivi, bulgarii nu au putut fructifica prea mult această calitate, datorită, îndeosebi, stabei lor pregătiri fizice.

WARDIA VARȘOVIA (o medalie — Kulej) la categoria ușoară). Polonezii au luptat în stilul lor caracteristic, adoptînd cunoscuta tactică defensivă a așteptării adversarului. Boxeri mai puțin rezistenți, marea majoritate n-au putut suporta duritatea turneului. Singurul medaliat cu aur, Kulej, se abate de la tactica generală a echipei, el fiind un boxer agresiv, cu foarte multe posibilități și de a cîștiga înainte de limită. Tot timpul în mișcare, echivind și blocîndu-se perfect, el se apropie cu ușurință de adversar, căruia îi aplică lovituri puternice și surprinzătoare datorită marii sale viteze de execuție. Colegul său Walasek, la apusul carierei, nu ne-a putut oferi decît citava scîlpiri de virtuozitate. Pe scurt, o echipă din rîndurile căreia am remarcat un singur boxer: Kulej.

RUDA HVEZDA PRAGA (o medalie — Nemecek la categoria semimijlocie). O echipă ai cărei boxeri au trecut aproape neobservați în această competiție. În finală au avut un singur reprezentant, Nemecek, care a cîștigat prin reprezentarea adversarului, sovieticul Kirzanov.

DINAMO BERLIN (o medalie — Venserski — la categoria mijlocie). Fără a impresiona prin tehnică, boxerii germani s-au impus prin rezistență și, în general, printr-o pregătire fizică bună.

DOZSA BUDAPESTA. Sportivii maghiari nu au reușit să cîștige la această competiție nici o medalie de aur. O mențiune specială pentru «greul» Somody care, deși a pierdut prin abandon, a fost cel mai dificil dintre adversarii înfrinți la Sofia de Vasile Mariuțan.

Dinamoviada de la Sofia poate fi socotită de către dinamoviștii bucureșteni ca un examen de verificare a potențialului lor de luptă, examen la care se puteau prezenta mult mai bine dacă înălțurau încă din țară «fiurile» de la categoriile mușcă, semișoară și ușoară.

PETRE HENT

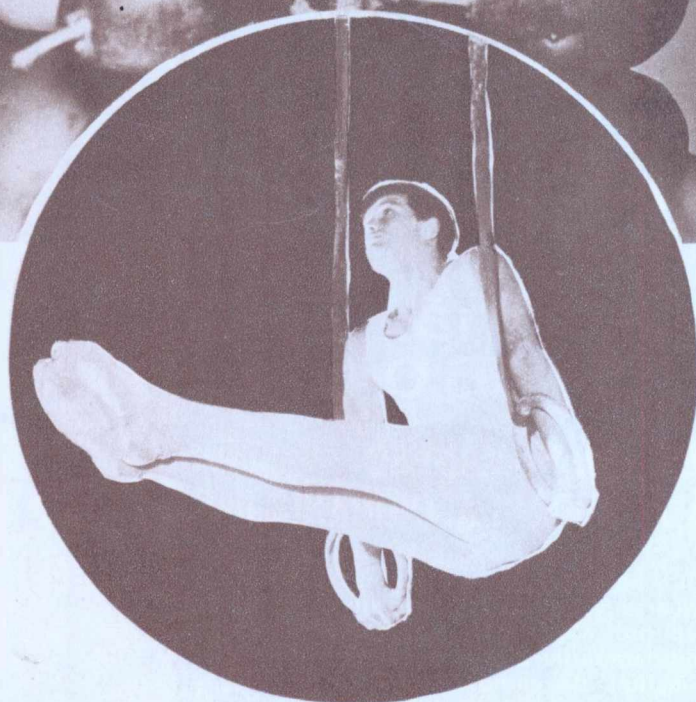
NECTAR DE FRUCTE

SPORTIVI,

O băutură răcoritoare, cu gust plăcut, hrănitore și reconfortantă este NECTARUL DE FRUCTE

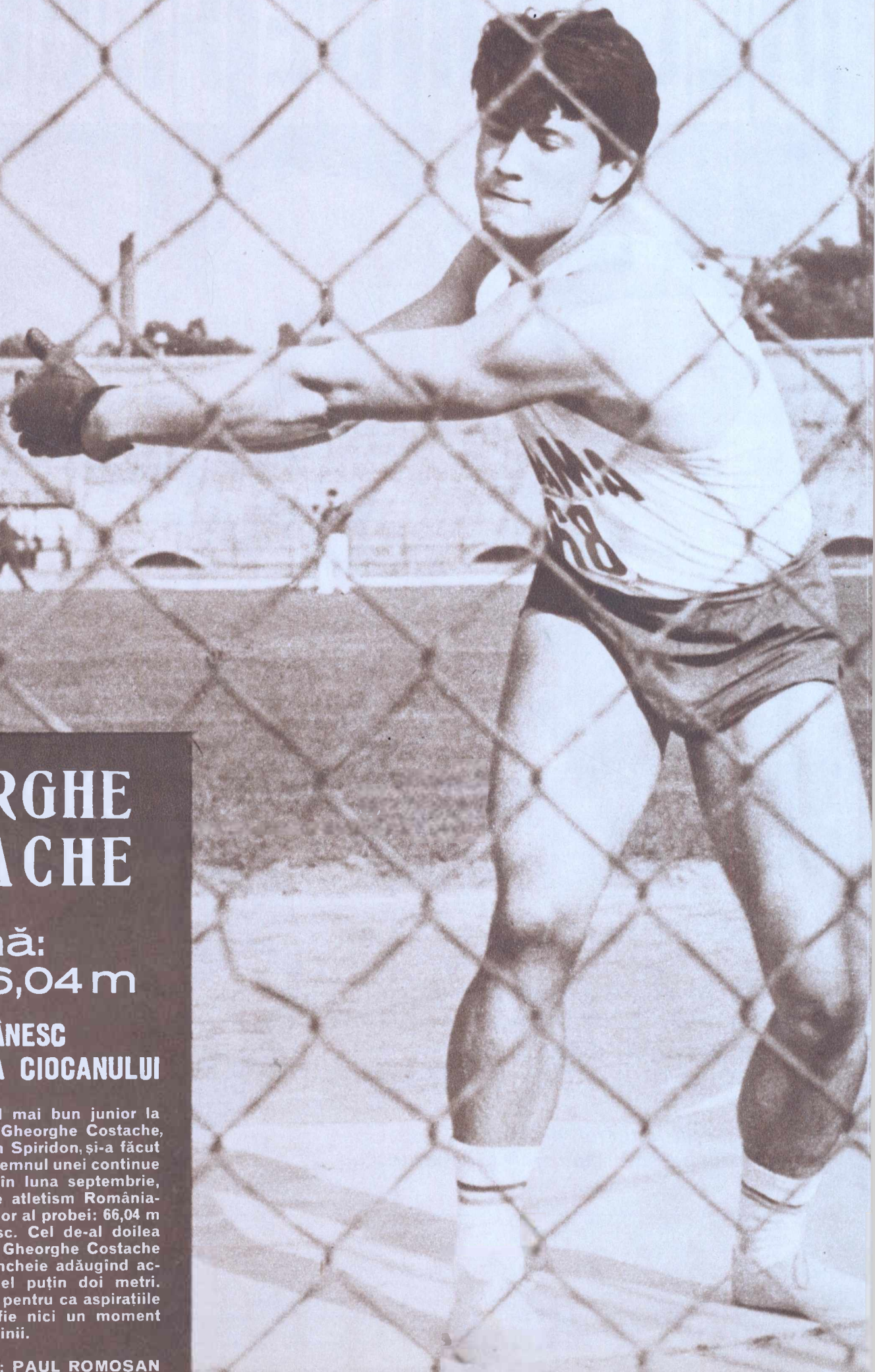
Preparat integral din fructe, bogat în vitamine, săruri minerale și zaharuri.

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — București. Telefoane: 11.10.05; 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale și în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei. Prezentare grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBAŢEAN. Corector: Gh. RANETTI.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic Casa Științei

SPORT

GHEORGHE COSTACHE

confirmă:
66,04 m

RECORD ROMÂNESC LA ARUNCAREA CIOCANULUI

Pînă anul trecut cel mai bun junior la aruncarea ciocanului, Gheorghe Costache, elevul prof. Constantin Spiridon, și-a făcut debutul de senior sub semnul unei continue ascensiuni, devenind în luna septembrie, cu ocazia meciului de atletism România-Italia, cel mai bun senior al probei: 66,04 m — nou record românesc. Cel de-al doilea an de seniorat — 1967, Gheorghe Costache intenționează să și-l încheie adăugînd actualului său record cel puțin doi metri. Noi îi dorim mai mult, pentru ca aspirațiile sale olimpice să nu fie nici un moment sub semnul incertitudinii.

Fotografia: PAUL ROMOȘAN